

PRO STŘEDNÍ ŠKOLY

Nový

ČESKÝ JAZYK

V KOSTCE

✓ **PODLE
STÁTNÍ
MATURITY**

Alena Novotná

FRAGMENT

Nový český jazyk v kostce pro SŠ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Alena Novotná
Nový český jazyk v kostce pro SŠ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

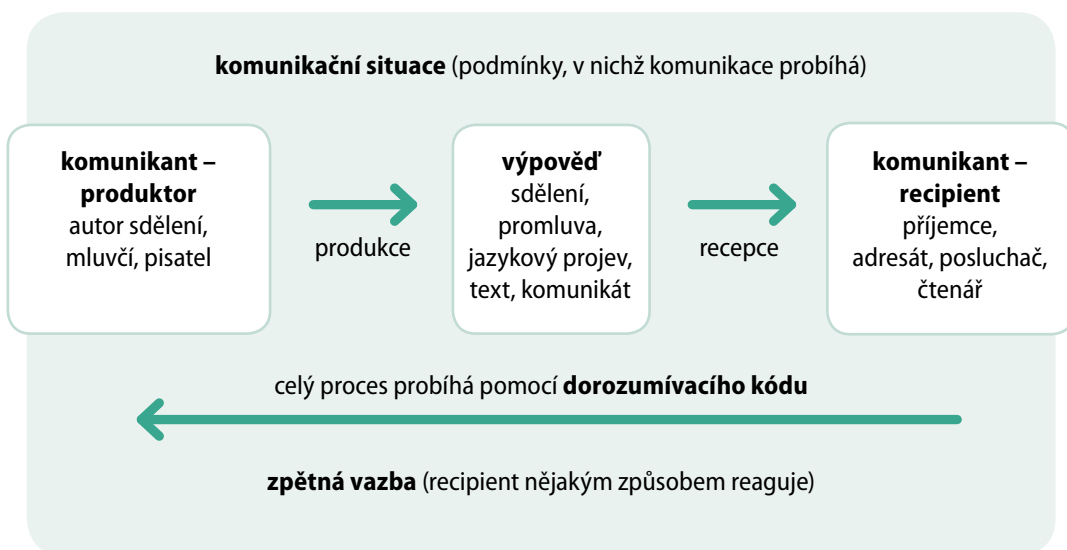
OBSAH

OBEČNÉ VÝKLADY O JAZYCE	4	Částice (partikule)	147
Komunikace	4	Citoslovce (interjekce)	148
Jazyk, mluva, řeč	5		
Jazykověda a její disciplíny	6	SKLADBA (SYNTAX)	149
Klasifikace jazyků	7	Věta a výpověď	149
Diferenciace češtiny	11	Větné členy	152
Jazyková kultura	13	Přísudek – PŘ (predikát)	156
		Podmět – PO (subjekt)	158
VÝVOJ ČESKÉHO JAZYKA		Předmět – PT (objekt)	160
VE VZTAHU K VÝVOJI SPOLEČNOSTI	16	Přívlastek – PK (atribut)	161
Období staroslovenštiny a pračeštiny	16	Doplněk – D (atribut verbální)	164
Období staročeštiny	19	Přísloušné určení – PU (adverbiale)	165
Období tzv. humanistické češtiny	21	Přístavek (atribut)	167
Období češtiny doby barokní	22	Větný rozbor	167
Období novočeštiny	23	Věta záporná (negace)	171
		Nepravidelnosti větné stavby	171
ZVUKOVÁ STRÁNKA JAZYKA		Aktuální členění výpovědi	173
(FONETIKA A FONOLOGIE)	28	Pořádek slov ve větě – slovosled	174
Systém českých hlásek	29	Valenční syntax	175
Zvuková stránka slova	31	Čárka ve větě jednoduché	178
Zvuková stránka věty	32	Souvětí	180
Hlavní zásady spisovné výslovnosti	33	Syntax nepřipraveného mluveného projevu	189
		Textová syntax (hypersyntax)	190
GRAFICKÁ STRÁNKA JAZYKA	37		
Pravopis lexikální	37	NAUKA O STYLU (STYLISTIKA)	199
Pravopis morfologický	63	Slohotvorní (stylotvorní) činitelé	200
Pravopis syntaktický	65	Projevy mluvené a psané	201
		Funkční styly spisovného jazyka	202
NAUKA O SLOVNÍ ZÁSOBĚ		Slohové postupy a slohové útvary	203
(LEXIKOLOGIE)	70	Slohové rozvrstvení jazykových prostředků	205
Slovní zásoba a její jednotky	70	Prostředělovací styl	206
Slovní zásoba češtiny	79	Odborný styl	210
Způsoby obohacování slovní zásoby	83	Administrativní styl	216
Zpracování slovní zásoby ve slovnících	84	Publicistický styl (publicistika)	219
		Umělecký styl	225
TVOŘENÍ SLOV (SLOVOTVORBA)	88	Řečnický styl	228
Slovotvorné způsoby – jak v češtině vznikají nová slova	88		
Stavba slova	98	NEJČASTĚJŠÍ SLOHOVÉ ÚTVARY	232
		Vypravování	232
TVAROSLOVÍ (MORFOLOGIE)	100	Popis	237
Kritéria třídění slovních druhů	101	Úvaha	241
Podstatná jména (substantiva)	103	Zpráva	243
Přídavná jména (adjektiva)	116	Článek	245
Zájmena (pronomina)	121	Formální dopis	247
Číslovky (numeralia)	125	Životopis	250
Slovesa (verba)	128	Kontrola psaných textů	251
Příslovce (adverbia)	142	VYSVĚTLIVKY	255
Předložky (prepozice)	144	POUŽITÁ LITERATURA	256
Spojky (konjunkce)	145	REJSTŘÍK	257

OBECNÉ VÝKLADY O JAZYCE

Komunikace

- **komunikace** (z lat. *communicare* = dorozumívát se) – přenos, sdělování informací, ale též proces vzájemného ovlivňování a působení
- **komunikační proces** – probíhá mezi účastníky komunikace (mluvčí, autor a adresát, příjemce) za určité situace a v určitém dorozumívacím kódu, graficky znázornit jej můžeme takto:

- **dorozumívací kód** – soubor znaků, gest, symbolů a pravidel jejich užívání
 - **komunikace verbální**, tj. užití jazyka jako systému znaků a symbolů (v podobě mluvené či psané), který umožňuje dorozumívání mezi lidmi, sdílení myšlenek, emocí, postojů atd.
 - **komunikace neverbální** – mimoslovní sdělování informací, tj. užití neverbálních prostředků: mimika, gesta, posunky, dotyky, postoj, ale též obrázky, symboly, světelné signály, morseovka apod.
- **účastníci komunikace**
 - **interpersonální komunikace** – probíhá mezi dvěma a více lidmi, mezi kterými je nějaký vztah; rozeznáváme: dialog – komunikace probíhá mezi minimálně dvěma komunikanty a monolog – promluva jedné osoby
 - **intrapersonální komunikace** – probíhá uvnitř jedince a má podobu *vnitřního monologu* (samomluva, rozmlouvání „sám se sebou“, sebereflexe vlastního jednání)
 - **masová komunikace** – jednosměrné proudění informací od jednoho nebo více zdrojů k mnoha komunikantům (příjemcům); jde o komunikaci uskutečňovanou skrze média,

jakými jsou např.: rádio, televize, tisk a internet; při masové komunikaci nedochází k přímé zpětné vazbě, je proto důležité přijaté informace kriticky zhodnotit

- **výpověď'** – věta, která byla pronesena v určité komunikační situaci, má vždy nějakou funkci, tj. záměr, který mluvčí sleduje, např. chce adresáta informovat, chce mu dát nějakou radu, něco mu přikazuje, něco mu nabízí, vyhrožuje mu, chválí ho apod.

Jazyk, mluva, řeč¹

1. Vymezení termínů

■ **jazyk (langue)**

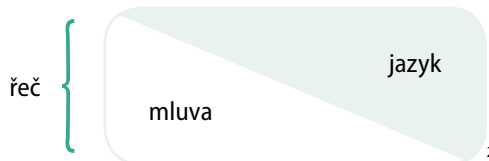
- abstraktní systém znaků (hlásky, písmena) sloužící k řečovému dorozumívání lidí
- soubor jazykových norem a pravidel platných v určitém společenství
- zdroj modelů pro vznik řeči
- neustále se vyvíjí v závislosti na vývoji společenství, které ho užívá
- dítě se mateřskému jazyku neučí, ale nabývá schopnosti jej užívat

■ **mluva (parole)**

- individuální, konkrétní realizace jazyka v určitých situacích, v praxi

■ **řeč**

- schopnost člověka dorozumívat se artikulovaným způsobem s ostatními lidmi, předávat jim poznatky, zkušenosti, názory; schopnost užívat jazyk jako systém znaků
- schopnost osvojit si řeč je člověku vrozená

2. Funkce jazyka a mluvy

- **dorozumívací (komunikativní)** – základní funkcí jazyka je předávání informací mezi lidmi
- **myšlenková (mentální)** – jazyk je prostředkem myšlení, člověk je schopen pomocí jazyka verbalizovat obsah svých myšlenek
- **výzvolá (apelová)** – jazyk slouží k předávání povelů, příkazů (podobně jako nonverbální komunikace, např. dopravní značky apod.)
- **agitační (přesvědčovací)** – jazyk slouží k působení na ostatní (manipulace)
- **estetická** – jazyk je prostředkem k vytváření krásy (umělecká literatura)
- **expresivní (emotivní)** – jazykem člověk vyjadřuje své pocity, nálady, přání
- **národně reprezentativní** – jazyk je znakem určitého společenství lidí (národa)

1 Jako první rozlišil „langue“ a „parole“ švýcarský lingvista Ferdinand de Saussure (1857–1913).

2 Obrázek převzat z: *Nový encyklopedický slovník češtiny*. Dostupné z: <https://www.czechency.org/slovník/LANGUE%20A%20PAROLE> [cit. 15. 10. 2018]

Jazykověda a její disciplíny

- **jazykověda (lingvistika)** – nauka o jazyce a jeho užívání, dělí se do několika dalších disciplín podle toho:
 - a) který jazyk studuje: **bohemistika** (studuje český jazyk), **anglistika** (angličtinu), **germanistika** (němčinu), **slavistika** (slovanské jazyky) apod.
 - b) který stav jazyka z hlediska času popisuje: **synchronní, současná** (zabývá se současným stavem jazyka) a **diachronní, historická** (zabývá se historickým vývojem jazyka)
 - c) kterou složku jazyka studuje:

nauka o zvukové stránce jazyka	fonetika	nauka o zvukové stránce řeči – o hláskách
	fonologie	nauka o funkci zvukových prostředků
	ortofonie	popisuje správnou artikulaci jednotlivých hlásek
	ortoepie	stanovuje a popisuje pravidla správné výslovnosti
nauka o písemné stránce jazyka	grafémika	zkoumá symboly v písemné komunikaci (písmo)
	ortografie	stanovuje a popisuje zásady a pravidla pravopisu
nauka o slovní zásobě – lexikologie	frazeologie	zabývá se ustálenými slovními spojeními a obraty
	onomastika	nauka o vlastních jménech
	lexikografie	nauka o slovnících
	sémantika	nauka o významech slov
	etymologie	nauka o původu slov
nauka o tvoření slov (slovotvorba, též derivologie)		nauka o způsobech tvoření slov a o stavbě slova
gramatika (mluvnice)	morfematika	nauka o morfémech, o jejich stavbě, druzích a kombinačních schopnostech
	morfologie (tvarosloví)	nauka o tvoření tvarů slov a významech těchto tvarů, nauka o slovních druzích
	syntax (skladba)	nauka o stavbě vět a souvětí
nauka o slohu (stylistika)		nauka o slohu, o jeho druzích, o slohové výstavbě textů, o používání jazykových prostředků v závislosti na funkci textu (mluveného i psaného)
dialektologie		nauka o dialektech (nářečích)
obecná jazykověda		zobecňuje a shrnuje poznatky všech lingvistických disciplín, vyvozuje obecné zákonitosti
pragmatika		zabývá se výpověďmi z hlediska praktického, tj. zkoumá záměr mluvčího, jeho komunikační strategie apod.

vědy využívající poznatků z dalších oborů	sociolingvistika	zkoumá vzájemné vztahy jazyka a společnosti
	psycholingvistika	zabývá se psychickými jevy a procesy souvisejícími s jazykem, jeho osvojováním apod.
	lingvodidaktika	zkoumá jazyk se zřetelem k jeho vyučování
	korpusová lingvistika	zabývá se tvorbou jazykových korpusů (u nás <i>Český národní korpus</i>)

Klasifikace jazyků

- počet jazyků, jimiž se hovoří, se odhaduje mezi třemi až pěti (sedmi) tisíci; přesný počet není možné stanovit, protože mnohdy je obtížné určit, zda se jedná o dva různé jazyky, či o jazyk a jeho dialekt
- jazyky však můžeme seskupovat (klasifikovat) dle různých hledisek

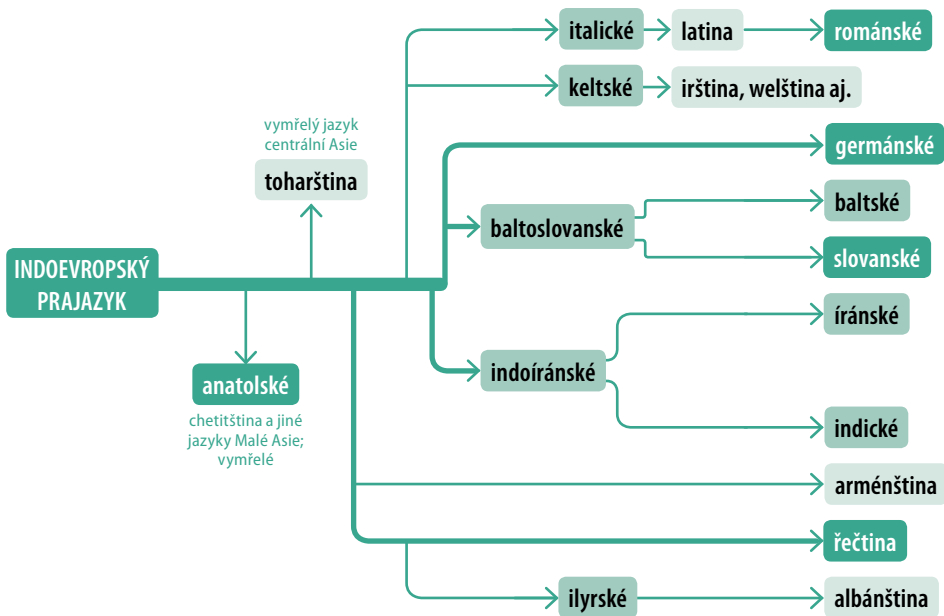
1. Genealogická typologie (klasifikace)

- podstatou této typologie je skutečnost, že jazyky byly na základě vzájemných vztahů a prokazatelné příbuznosti rozděleny do **jazykových skupin (rodin)**, existují však i **jazyky izolované**, které nelze k žádné skupině přiřadit

Jazykové rodiny světa

jazyková rodina	oblast	jazyky
indoevropská	Evropa až Indie, dnes všechny kontinenty	<i>podrobněji viz dále</i>
čínškotibetská	Asie	čínské jazyky, tibetština, barmština
nigerokonžská	subsaharská Afrika	swahilština, jorubština, šona, zulština
afroasijská	Střední východ, severní Afrika	semitské jazyky (arabština, hebrejština, ...), somálština
austronéská	jihovýchodní Asie, Tchaj-wan, Madagaskar	indonéština, filipínština, malajština, havajština, fidžijština, ...
uralská (ugrofinská)	střední, východní a severní Evropa, severní Asie	maďarština, finština, estonština, sámské jazyky
altajská	od Turecka po Sibiř	turkické jazyky (turečtina, kazaština, ...), mongolské jazyky (mongolština, ...), tunguzské jazyky (mandžušština, ...)
drávidská	jižní Indie	tamilština, malajálámština, kannadština, telugština
thajsko-kadajská	jihovýchodní Asie	thajština, laoština
austroasijská	jihovýchodní Asie	vietnamština, khmerština
a další		

Jazyky indoevropské

skupiny jazyků indoevropských	jazyky	
italické	latina a jazyky románské: italština, portugalština, španělština, francouzština, rumunština, moldavština, rétorománština	
keltské	írština, bretonština, velština, ... a jazyk starověkých Galů, Bójů	
germánské	angličtina, němčina, holandština, vlámsština, švédština, norština, islandština, dánština, ... a vymřelá gótština	
baltoslovanské	baltské	litevština, lotyština, vymřelá pruština
	slovanské	<i>podrobněji viz dále</i>
indoiránské	indické	hindština, bengálština, romština, ...
	iránské	perština, kurdština, afgánština, tádžičtina, ...
arménština		
řečtina		
ilyrské	albánština	
anatolské	vymřelá chetitština	

Jazyky slovanské

skupiny jazyků slovanských	jazyky
západoslovanské	čeština, slovenština, polština, horní a dolní lužická srbština, kašubština; vymřelá polabština
jihoslovanské	slovinština, chorvatština, srbština, makedonština, bulharština, bosenština, černohorština, staroslověnština (mrtvý jazyk)
východoslovanské	ruština, běloruština, ukrajinština

- **praslovanština** – společný základ všech slovanských jazyků, měla jen mluvenou podobu, nedochovala se písemná podoba
- **staroslověnština** (patřila k jazykům jihoslovanským) – nejstarší spisovný slovanský jazyk (jazyk umělý), užívali ho v 9. stol. Konstantin a Metoděj k šíření křesťanství na Velké Moravě ▶
- **společné rysy slovanských jazyků:**
 - a) slovní zásoba (asi 1 250–2 000 společných slov, např. *louka, voda, ruka*)
 - b) podobnost v mluvnické stavbě, např. slovesný vid a ohýbání (flexe)

str.
16

česky	<i>dům</i>	<i>člověk</i>	<i>Bůh</i>
slovensky	<i>dom</i>	<i>človek</i>	<i>Bôh</i>
polsky	<i>dom</i>	<i>człowiek</i>	<i>Bóg</i>
rusky	<i>дом</i>	<i>человек</i>	<i>Бог</i>
ukrajinsky	<i>dim</i>	<i>чоловик</i>	<i>Бог</i>
bělorusky	<i>дом</i>	<i>чалавек</i>	<i>Бог</i>
bulharsky	<i>дом</i>	<i>човек</i>	<i>Бог</i>
makedonsky	<i>дом</i>	<i>човек</i>	<i>Бог</i>
srbochorvatsky	<i>дом</i>	<i>čovjek</i>	<i>Bóh</i>
slovinsky	<i>dom</i>	<i>človek</i>	<i>Bóh</i>

2. Jazykovědná (též morfologická) typologie

- třídí jazyky podle převládajícího gramatického znaku³:
 - 1) **izolační** (např. francouzština, angličtina) – ohýbání slov se děje bez koncovek; gramatické vztahy se vyjadřují pomocí předložek nebo slovosledu (pevný slovosled), příp. intonace
 - 2) **aglutinační** (např. turečtina) – gramatické kategorie se vyjadřují pomocí afixů⁴, které mají vždy jen jednu funkci, tj. afixy se „přilepují“ k neměnnému kořenu slova – má-li se vyjádřit více funkcí, je třeba připojit ke slovu více afixů (slova narůstají do délky)
 - 3) **flexivní** (např. slovanské jazyky, latina, řečtina) – mluvnické kategorie se vyjadřují pomocí afixů, přičemž se jimi vyjadřuje více gramatických funkcí (např. *chvál-ím* – 1. osoba, číslo jednotné, oznamovací způsob, přítomný čas, činný rod)

³ Tuto klasifikaci zpracoval český lingvista Vladimír Skalička (1909–1991).

⁴ **Afix** = předpona, přípona.

- 4) **introflexivní** (např. arabština, němčina) – významové změny se vyjadřují změnami hlásek uvnitř slov (*Vater – otec, Väter – otcové*)
- 5) **polysyntetický** (východoasijské jazyky, němčina) – vázání významových prvků v jednom slově – vznikají složeniny

3. Další termíny

- **národní jazyk** – souhrn jazykových prostředků, které jsou společné pro všechny příslušníky jednoho národa nebo etnika⁵
- **mateřský jazyk** – jazyk, jímž na člověka od narození hovoří jeho nejbližší okolí, zvl. matka, je v něm vychováván a vzděláván, pokud je člověk od narození vystaven dvěma jazykům (např. mateřský jazyk matky a odlišný mateřský jazyk otce), hovoříme o **bilingvistu**
- **světový jazyk** – jazyk, který je užíván uživateli napříč kontinenty (rodilými i nerodilými mluvčími) jako základní dorozumívací prostředek, dnes je za světový jazyk považována především angličtina, ale též jazyky nad 60 milionů uživatelů: čínština, arabština, španělština, hindština, ruština
- **jazyk úřední (státní)** – jazyk, který je stanovený zákonem pro komunikaci s úřady, včetně školství; laicky řečeno je to jazyk, kterým se na území daného státu převážně komunikuje
- **přirozený jazyk** – vzniklý na základě přirozeného vývoje společnosti, užíváný mluvčími v běžné komunikaci
- **umělý jazyk** – nevznikl přirozeným vývojem, byl vytvořen uměle ve snaze o celosvětový dorozumívací prostředek (např. esperanto), dnes ale tuto funkci převzala angličtina; dále sem patří programovací jazyky (Java, Pascal, BASIC apod.), jazyky literárních a filmových hrdinů („klingonština“ – Star Trek; „vznešená elfština“ – Pán prstenů), ale i v 9. století uměle vytvořená staroslověnština
- **živý jazyk** – užíván v běžné jazykové komunikaci, jazyk se stále vyvíjí dle potřeb uživatelů (neustále vznikají nová pojmenování)
- **mrtvý jazyk** – jazyk, jenž není dnes užíván v běžné komunikaci, nemá rodilé mluvčí, nefunguje jako jazyk mateřský (např. latina, chetitština, staroslověnština apod.)

4. Celková charakteristika češtiny

- čeština je:
 - **jazyk přirozený**
 - **jazyk živý**
 - **jazyk národní**
 - **jazyk mateřský**
 - **jazyk mnohvrstevný (diferencovaný)** – plní nejrozmanitější funkce (úřední, uměleckou, soukromou apod.) – reprezentativním jazykem je **jazyk spisovný**
 - **jazyk úřední (státní) v České republice** – mluví jím zhruba 10 milionů lidí
 - na území České republiky se užívají též **tzv. jazyky menšinové** – slovenština, polština, němčina, romština
 - češtinu užívají krajané i mimo území ČR (v USA, Kanadě, Slovensku, Rakousku apod.), tedy další asi 2 mil. mluvčích
 - **jazyk indoevropský – jazyk slovanský – jazyk západoslovanský** (viz výše)
 - **jazyk flexivní (ohébný)** – je schopen skloňovat a časovat slova – tj. pomocí koncovek vyjadřuje gramatické funkce⁶

5 Ne vždy je jeden jazyk znakem jednoho národa a naopak: německý jazyk je užíván Němci, Rakušany, Švýcary; naopak ve Švýcarsku se mluví nejen německy, ale také francouzsky, italsky a rétorománsky.

6 Náš jazyk se považuje za nejvíce flexivní ze všech známých jazyků (čeština většinou zařazuje přejímaná cizí slova do systému skloňování, ale např. ruština nikoli).

Diferenciace češtiny

- útvary národního jazyka nejsou navzájem izolované, ale existují vedle sebe, překrývají se a prolínají

5. Územní diferenciace češtiny

útvary národního jazyka	spisovný jazyk	přechodový útvar mezi spisovným a nespisovným jazykem
vrstvy	1) archaická vrstva 2) knižní vrstva 3) neutrální vrstva	hovorová vrstva – označovaná též jako mluvená podoba spisovného jazyka
příklady	1) <i>jít spat, on jest, máť</i> 2) <i>kuropění, slynout, téci</i> 3) <i>svítání, matka, téct</i>	<i>táta, motorka, malér, oni můžou</i>
charakteristika	celonárodní dorozumivací útvar psaný i mluvený užívaný především v oblastech veřejného styku mezi lidmi (úřady, školy, odborná literatura, média)	především mluvená podoba (ale dnes proniká i do písemného projevu, zvl. na sociálních sítích)
vznik	vznikl na základě středočeského nářečí	

útvary národního jazyka	nespisovný jazyk	
	interdialekty (nadmáreční útvary)	dialekty
vrstvy	1) obecná čeština (dominantní) 2) středomoravská nářeční skupina (nářečí hanácká) 3) slezská nářečí (nářečí lašská) 4) východomoravská nářeční skupina (nářečí moravskoslovenská)	a) nářečí v Čechách b) nářečí středomoravská (hanácká) c) nářečí slezská (lašská) d) nářečí moravskoslovenská
příklady	1) <i>malej, vokno, strejda</i> 2) <i>naša slepica, já chcu, oni chcou</i> 3) <i>stryc, tětka</i> 4) <i>kamének, ludé, strýc</i>	a) <i>dlouhej</i> b) <i>dlóhé</i> c) <i>dlúhí/dlúhý</i> d) <i>dťuhy</i>
charakteristika	běžně mluvený jazyk	v soukromé komunikaci, často na venkově výrazné rozdíly mezi jednotlivými nářečnými mizejí
vznik	vznikly na základě stírání rozdílů mezi regionálními nářečnými	vznikly díky izolovanému vývoji v různých regionech a přírodním překážkám, které bránily lidem v kontaktu

a) nářečí v Čechách: středočeské, jihozápadočeské (např. nářečí chodské), severovýchodočeské (např. nářečí podještědské a krkonošské)

■ charakteristické znaky:

- dvojhláska *ej* místo spisovného *y* po tvrdých souhláskách: *dlouhý týden* → **dlouhej tejden*
- nerozlišování životnosti: *ti hezcí kluci* → **ty hezký kluci*
- přičestí minulé bez přípony *-l*: *nesl, řekl* → **nes, *řek*
- 4. p. zájmena *ona: ji* → **jí*
- asimilace skupiny *sh* na *sch*: *shánět* → *scháňet*
- vynechávání pomocného slovesa *být*: *já jsem ho viděl* → **já ho viděl, my jsme tam šli* → **my tam šli*

b) nářečí středomoravská (hanácká): centrální (Olomoucko, Prostějovsko), jižní (od Brna ke Znojmu), západní (mezi Zábřehem a Třebíčí) a východní (jihovýchodně od Olomouce)

■ charakteristické znaky:

- *é* za *y* (částečně za *ř*) a *ej*: *mlýn* → **mlén, vozík* → **vozék, nedělej to* → **nedělé to*
- *ó* za *ou*: *louka* → **lóka, nesou* → **nesó*
- na většině území je pouze krátké *i*, *u*: *vino* → **vino, stůl* → **stul*
- slovesa 4. třídy ve 3. os. mn. č. končí na *-ijó*: *nosí* → **nosijó, leží* → **ležijó*
- u slov začínajících na samohlásku se přidává protetické *h*: *almara* → **harmara, úzký* → **hózké*
- asimilace skupiny *sh* na *zh*: *shánět* → *zháňet*

c) nářečí slezská (lašská): opavské (přesahuje až do Polska), ostravské (okolí Ostravy a Frýdku-Místku) a jižní (Frenštát, Štramberk, Příbor)

■ charakteristické znaky:

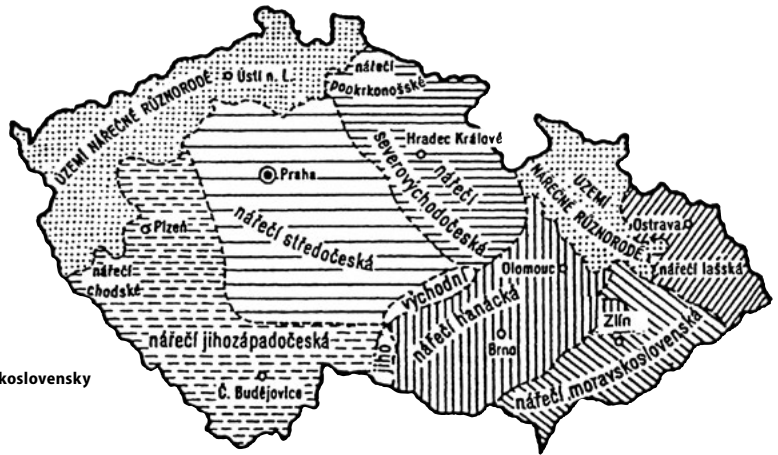
- mají jen krátké samohlásky
- přízvuk je na předposlední slabice
- ve výslovnosti se zachovává rozdíl mezi *i* a *y*: *bil × byl* → *bił × był, mily × myli* → *miły × miły*
- zachovává se měkkost ve slabikách *de, te, ne*: *nebudete* → **něbudětě*
- výslovnost skupiny *mě* jako *mje*: *město* → **mjesto*
- 2. p. mn. č. je zakončen na *-uv*: *schodů* → **schoduv, vlasů* → **vlasuv*
- infinitiv sloves typu *péct, moct* je zakončen na *-c*: **pec, *moc*

d) nářečí moravskoslovenská: jižní (slovácké), severní (valašské), západní (nářečí kelečské a dolské), na hranici se Slovenskem (kopaničářské)

■ charakteristické znaky:

- zachované *é*: *kamének, říct* → **řéct, dobrého, zelí* → **zelé*
- na většině území *aj* místo *ej*: *vejce* → **vajce, dávej* → **dávaj*
- na většině území *a* místo *e*: *ležet* → **lažat, kuře* → **kuřa*
- 1. p. mn. č. podst. jmen rodu mužského: *lidé* → **ludé, předsedové* → **předsedé, pekaři* → **pekařé*
- na většině území se vyskytuje dlouhé *r*: *trní* → **trní*

(Mapka českých nářečí podle F. Cuřína)

např.:

česky	hanácky	lašsky	moravskoslovensky
mouka	móka	muka	múka
mlejn	mlén	młyn	młyn
vozejk	vožék	vozik	vozik
střeček	strěček	stryk	stryček

6. Sociální diferenciace češtiny

- tyto útvary se liší od spisovného (hovorového) jazyka především ve slovní zásobě a frazeologii, nemají samostatnou gramatiku

útvary	charakteristika	příklady
profesní mluva	mluva různých povolání	lékařů: <i>slepák, penoš</i> (penicilin) IT specialistů: <i>sejvnout, ajták, fleška</i> zedníků: <i>fanka</i> (zednická naběračka), <i>mišuňk</i> (směs)
slang	mluva zájmových skupin	studentů: <i>šprtat se, rupnout</i> myslivců: <i>slechy, barva</i> sportovců: <i>finiš, ležka</i>
argot	mluva deklasovaných společenských vrstev (vězňů, zlodějů, prostitutek, narkomanů apod.) cílem je utajit skutečný význam slova, mnohá slova ale pronikla do obecného užívání	<i>káča</i> (kasa), <i>prachy</i> (peníze), <i>špicl</i> (donašeč), <i>perník</i> (pervitin), <i>šlehnout si</i> (aplikovat drogu), <i>lapák, basa, loch</i> (vězení) apod.

Jazyková kultura

jazykovou kulturu chápeme ve dvojím významu:

a) jako **úroveň jazyka** a mluvené i písemné komunikace ve společnosti

b) jako **péči o jazyk**, o úroveň jazykového vyjadřování (tj. kultivování jazyka), též jako jazykovou výchovu

- předmětem kultury jazyka v obojím smyslu je **spisovný jazyk**, který je sám o sobě kulturní hodnotou národa
- kultivované však mohou být i projevy nespisovné
- na úrovni jazykové kultury národa se podílejí nejenom jazykovědci, spisovatelé, novináři, ale i každý uživatel jazyka, proto bychom svůj projev měli kultivovat po celý život

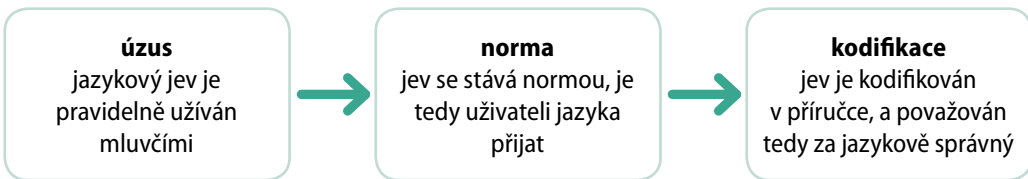
Na co dát pozor ▾

- za **projev jazykově kultivovaný** se považuje projev, který je:
 - vhodný v dané komunikační situaci (projev veřejný × soukromý)
 - adekvátní příjemci (odborná veřejnost × studenti × přátelé × děti apod.)
 - jasný a srozumitelný
 - zdvořilý, řídí se pravidly slušného chování apod.

7. Termíny spojené s jazykovou kulturou

- **úzus** – soubor jazykových prostředků, které jsou uživateli pravidelně užívány bez ohledu na to, jestli jsou vhodné nebo nevhodné, správné nebo nesprávné – jde o ustálený způsob užívání jazykových prostředků
- **norma** – soubor jazykových prostředků, které jsou jazykovým společenstvím pravidelně užívány a považovány za závazné, též soubor zákonitostí v jazyce, jimiž se řídí řeč
- **kodifikace** – odborné zachycení a uzákonění normy spisovného jazyka v kodifikačních příručkách, tato norma je kritériem jazykové správnosti

schéma vývoje:

- **jazyková správnost**⁷ – za správný je označován takový jazykový jev, který se opírá o tři kritéria:
 - **noremnost** – jev, který je uživateli jazyka přijat
 - **funkčnost** – jev, který splňuje funkční potřeby uživatelů jazyka
 - **systémovost** – jev, který je v souladu s existujícím jazykovým systémem
- jev, který splňuje uvedená kritéria, bývá kodifikován a pak je uživateli považován za jazykově správný
- **purismus (brusíčství)** – snaha o očistu jazyka, především od cizích prvků; takových snah se v průběhu historie objevilo několik, zvl. v období národního obrození⁸, dnes ale chápeme purismus jako jev negativní, neboť vytlačuje z jazykové praxe prostředky mluvčími zažité a žádoucí ▶

str.
23

Na co dát pozor ▾

- institucí, která uskutečňuje vědecký výzkum v oblasti českého jazyka a jazykového vzdělávání a která vydává kodifikační příručky, je Ústav pro jazyk český Akademie věd České republiky (založen roku 1946)

⁷ Otázkou jazykové správnosti se zabývali ve 30. letech 20. století lingvisté sdružení v tzv. Pražském lingvistickém kroužku. Zásadní je pak jejich sborník *Spisovná čeština a jazyková kultura* z roku 1932.

8. Kodifikační jazykovědné příručky a odborné časopisy

Odborné publikace – závazné jazykové příručky: pravidla, mluvnice, slovníky

Internetová jazyková příručka (IJP) – dostupná na www adrese: <http://prirucka.ujc.cas.cz> – má slovníkovou a výkladovou část. Její výhodou je, že může být neustále rozšiřována, zpřesňována a doplňována o nové výrazy.⁸

Akademická příručka českého jazyka. Praha: Academia, 2014 – knižní vydání výkladové části *Internetové jazykové příručky*.

Nový encyklopedický slovník češtiny – dostupný na www adrese: <https://www.czechency.org/>.

Pravidla českého pravopisu, školní vydání. Praha: Fortuna, 1999.

Pravidla českého pravopisu, akademické vydání. Praha: Academia, 1994.

SVOBODOVÁ, Ivana a kol. *Psaní velkých písmen v češtině.* Praha: Academia, 2015.

HŮRKOVÁ, Jiřina. *Česká výslovnostní norma.* Praha: Scientia, 1995.

GREPL, Miroslav a kol.: *Příruční mluvnice češtiny.* Praha: NLN, 1995.

STYBLÍK, Vlastimil a kol.: *Základní mluvnice českého jazyka.* Praha: SPN, 2004.

HAVRÁNEK, Bohuslav a JEDLIČKA, Alois: *Stručná mluvnice česká.* Praha: Fortuna, 1998.

ČECHOVÁ, Marie a kol.: *Čeština – řeč a jazyk.* Praha: ISV, 2002.

FILIPEC, Josef, DANEŠ, František a MEJSTŘÍK, Vladimír. *Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost.* Praha: Academia, 2002.

HAVRÁNEK, Bohuslav a kol.: *Slovník spisovného jazyka českého I–VIII.* Praha: ČSAV, 1989.

KARLÍK, Petr, NEKULA, Marek a PLESKALOVÁ, Jana: *Encyklopedický slovník češtiny.* Praha: NLN, 2002.

PALA, Karel: *Slovník českých synonym.* Praha: NLN, 1994.

Akademický slovník cizích slov. Praha: Academia, 2000.

Populárně-naučné publikace

PRAVDOVÁ, Markéta a kol. *Jsme v češtině doma.* Praha: Academia, 2012.

PRAVDOVÁ, Markéta (ed.). *Čeština nově od A do Ž.* Praha: Academia, 2016.

CIBULKA, Aleš, SATURKOVÁ, Jitka a PRAVDOVÁ, Markéta. *O češtině 1–3.* Praha: Edice České televize, 2007–2010.

ČMEJRKOVÁ, Světlá. *Čeština, jak ji znáte i neznáte.* Praha: Academia, 1996.

OUŘEDNÍK, Patrik. *Šmírbuch jazyka českého.* Praha: Volvox Globator, 4. vydání, 2016

HAUSENBLAS, Karel, KUCHAR, Jaroslav a kol.: *Čeština za školou.* Praha: Panorama, 1979.

EISNER, Pavel. *Chrám i tvrz: kniha o češtině.* Praha: XYZ, 2015. (první vydání 1946)

EISNER, Pavel. *Čeština poklepem i poslechem.* Praha: Leda. (první vydání 1948)

Odborné a vědecko-popularizační lingvistické časopisy

Slovo a slovesnost; Časopis pro moderní filologii; Naše řeč; Český jazyk a literatura; Nová čeština doma a ve světě

Další internetové odkazy

Naše řeč, odborný časopis vydávaný ÚJČ AV ČR: <http://nase-rec.ujc.cas.cz/>.

Český národní korpus, rozsáhlý a reprezentativní soubor počítačově uložených textů, který slouží k jazykovému výzkumu (ČNK): <https://www.korpus.cz/>.

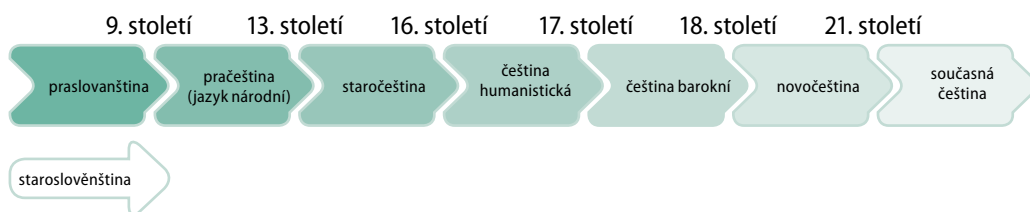

Na co dát pozor ▼

- Ústav pro jazyk český AV ČR není autorem webových stránek www.pravidla.cz, www.cj.cz, www.pravidlo.cz, www.pravopis.cz, www.mluvnice.cz, www.nechybujte.cz a www.ocestine.cz, a proto neodpovídá za informace o českém pravopisu, tvarosloví aj. na těchto stránkách uvedených

VÝVOJ ČESKÉHO JAZYKA VE VZTAHU K VÝVOJI SPOLEČNOSTI

- kdy přesně vznikla čeština jako samostatný jazyk, nelze přesně určit, její počátky jsou teoreticky kladeny do 9. století
- vznik češtiny spadá do doby, z níž nemáme dostatek písemných památek

Období staroslověnštiny a pračeštiny (9. – konec 13. století)

9. Období staroslověnské

- **staroslověnština** – první slovanský spisovný jazyk, vytvořený soluňskými bratry **Konstantinem (Cyrilem) a Metodějem** za účelem šíření křesťanství na Velké Moravě
- základem staroslověnštiny byl bulharsko-makedonský dialekt
- písmo, jímž se staroslověnština zapisovala, se nazývalo **hlaholice**, později byla zjednodušena a hovoříme o tzv. **cyrilici** (z níž vznikla **azbuka**)⁹
- nejstarší dochované písemné památky ve staroslověnštině pocházejí z 10.–11. stol.
- staroslověnské období u nás trvalo déle než dvě stě let (do roku 1097, kdy byli vyhnáni staroslověnský mniši ze Sázavského kláštera)

ⱄ	ⱆ	ⱈ	ⱊ	ⱌ	ⱎ
A	B	C	D	E	F
ⱐ	ⱒ	ⱔ	ⱖ	ⱘ	ⱚ
G	H	I	J	K	L
ⱜ	ⱞ	Ⱡ	Ɫ	Ɽ	
M	N	O	P	R	
ⱨ	ⱪ	ⱬ	Ɱ	Ɒ	
S	T	U	V	Z	

hlaholice

ⱦ	ⱨ	ⱪ	ⱬ	Ɱ	Ɒ
Ⱳ	ⱴ	ⱶ	ⱸ	ⱺ	ⱼ
ⱼ	Ȿ	Ɀ	Ⳁ	Ⳃ	Ⳅ
Ⳇ	Ⳉ	Ⳋ	Ⳍ	Ⳏ	Ⳑ
Ⳓ	Ⳕ	Ⳗ	Ⳙ	Ⳛ	Ⳝ
Ⳟ	Ⳡ	Ⳣ	ⳤ	⳦	⳨
ⳬ	ⳮ	⳰	Ⳳ	⳴	⳶

cyrilice

⁹ **Hlaholice** vznikla z malé řecké abecedy, **cyrilice** z velké řecké abecedy.

Ukázka staroslověnského textu

Отъче нашъ, иже јеси на небеси, да свѣтитъ сѣ имѣ твоє, да придетъ цѣсарство твоє, да бѣдетъ волѣ твоє ѣко на небеси и на земли; хлѣбъ нашъ насѣшътнѣи даждь намъ днѣньсѣ и не вѣведи насъ въ напастъ нѣ избави ны отъ ѡтѣкаваго.

Na co dát pozor ▼

- **čeština se ze staroslověnštiny nevyvinula**, protože čeština se vyvinula ze západních nářečí praslovanštiny na konci 10. století, zatímco staroslověnština (jazyk umělý) vycházela pravděpodobně z jihoslovanského dialektu praslovanského jazyka

10.Období pračeské

- v 11.–12. století se kulturním jazykem na našem území stala latina
- pračestina je doložena pouze jednotlivými slovy a českými prvky v cizojazyčných textech
- objevují se tzv. **bohémika** (české jazykové prvky, většinou osobní a místní jména) a tzv. **glosy** („připisky“ – české překlady cizích slov, vazeb i celých vět)

České písemné památky

- souvislé české texty z tohoto období v podstatě neexistují
- **první souvislá česká věta** (z počátku 13. století) je zaznamenána v latinsky psané zakládací listině kapituly litoměřické (z r. 1057), jde o zápis o darování pozemku s nevolníky:
 - v originále: *Pauel dal gefť plořcoucih zemu Wlah dalgefť dolaf zemu ifuiatemu řcepanu ředuema duřnicoma bogucea a ředlatu.*
 - v přepise: *Pavel dal jest Plořkovicřh zem'u Vlach dal jest Dolas zem'u i sv'atemu řčepánu se dvěma duřnikoma Bogučeja a Sedlatu.*
 - v překladu: *Pavel dal v Plořkovicřh pozemek a Vlach dal v Dolanech pozemek Bohu a svatému řtěpánu (tj. kostelu, převod majetku církvi) s dvěma nevolníky – Bogučem a Sedlatou.*

Pravopis

- texty byly psány tzv. **primitivním pravopisem**, který spočívá v tom, že české hlásky, které latina nemá, byly označovány písmeny latinské abecedy pro zvukově nejbližší hlásky, např. písmeno **c** označovalo **k, c i ě**: *cas* – *čas*, tak byla ale některá písmena mnohoznačná

11.Období do konce 13. století

České písemné památky

- české texty se až do konce 13. století vyskytují zřídka
- mezi nejstarší české souvislé texty patří: **duchovní písně** *Hospodine, pomiluj ny* (ještě s prvky staroslověnštiny) a *Svatý Václave*, které byly zpívány při bohoslužbách a slavnostních příležitostech, dále **křesťanské modlitby**, **veršované legendy** (*Legenda o Panně Marii*), ale také **epické hrdinské básně** (*Alexandreis* – epos o Alexandru Velikém)

■ ukázky

*Hospodine, pomiluj ny!
Jezukriste, pomiluj ny!
Ty, spase všeho mira,
spasiš ny i uslyšíš,
Hospodine, hlasy našě!
Daj nám všěm, Hospodine,
žizn a mír v zemi!
Krleš! Krleš! Krleš!¹⁰*

*Svatý Václave¹¹
vévodo České země
kněže nás
pros za ny Boha
svatého Ducha
Kyrieleison¹²*

Vývoj jazyka v jednotlivých oblastech (10.–13. století)

1) hláskosloví¹³

- zánik nebo náhrada (vokalizace) jerů (10. století) – praslovanské redukované samohlásky (*b, b*), které buď zanikly (liché od konce slova), nebo se změnily v samohlásku *e*, např.: **dbnb* > *den*; **šbvbc* > *švec*
- zánik (denazalizace)¹⁴ nosovek¹⁵ (11. století) – nosovky (*ę, ǫ*) které vznikly v praslovanštině a udržely se i ve staroslověněštině, se v češtině změnily na jiné vokály, např.: **męso* > *maso*, **rǫka* > *ruka*
- stahování (kontrakce) samohlásek (10.–13. století) – skupiny s *-j-* se stáhly v jednu dlouhou samohlásku, např.: **dobrĕbjb* > *dobrý*; **dobraja* > *dobrá*
- přízvuk se do konce 13. století ustálil na první slabice (v praslovanštině byl pohyblivý)
- vznikla hláska *ř* (do konce 13. století) – z měkkého *ř*, např.: **starbcb* > *stařec* > *stařec*; **morje* > *moře* > *moře*)
- změna *g* > *h* (13. století), např.: *noga* > *noha*, *glava* > *hlava*
- změna skupiny *šč* > *šť* (13. století), např.: *ščepán* > *šťepán*, *ščastný* > *šťastný*

2) morfologie

- skloňování se již řídilo kategorií rodovosti (mužský, ženský, střední rod) – odlišují se jména typu *vладыka* (dnes vzor *předseda*), *panošě* (dnes vzor *soudce*) od vzorů *žena*, *duše* (dnes vzor *růže*)
- podstatná jména rodu mužského se rozlišovala podle životnosti – původně se podstatná jména rodu mužského podle životnosti nerozlišovala, tvar 4. pádu jednotného čísla byl shodný s tvarem 1. pádu, např.: *vizu*¹⁶ *chlap* (jako *vizu hrad*), teprve později se objevuje koncovka *-a* pro 4. pád: *vizu chlapa* (ale *vizu hrad* zůstalo)

3) skladba

- nelze téměř sledovat, protože nemáme dostatek souvislých textů

10 *Pomiluj ny* = smiluj se nad námi; *spase všeho mira* = spasiteli světa; *spasiš ny i uslyšíš* = spas nás a vyslyš; *žizn* = hojnost; *mír* = pokoj; *Krleš* = Kyrie, eleison (Pane, smiluj se).

11 Zápis písně z kroniky Beneše Krabice z Weitmile z roku 1368 obsahuje tři sloky, my zde uvádíme pouze jednu.

12 *Kyrieleison* = Kriste, eleison (Pane, smiluj se).

13 Symbolem * jsou v této kapitole označena slova, která pouze rekonstruujeme, tj. nejsou zachována v písemných památkách. Symbolem > označujeme vývojovou změnu slova, tvaru slova apod.

14 Nosovky se ze slovanských jazyků dochovaly jen v polštině.

15 **Nosovka** = nosová samohláska, nazála – při její artikulaci se zapojuje vedle ústní také nosní dutina.

16 *Vizu* = staročeský tvar pro novočeské slovo „vidím“.

4) pravopis

- již během 13. století se začal objevovat **spřežkový pravopis**, i když zatím nesoustavně – k označování hlásek, které má čeština proti latině navíc, byly používány spřežky, tj. spojení dvou i více latinských písmen (*czas – čas*)

Období staročeštiny (14.–15. století)

12. Rozvoj češtiny ve 14. století

- rozvoj spisovné češtiny souvisí s hospodářským, politickým a kulturním rozvojem i s rozvojem vzdělanosti (zvláště za vlády Karla IV.)
- čeština se z církevních kruhů šířila do světského prostředí (mezi šlechtu, měšťanstvo, členy univerzity)
- čeština fungovala nejen jako jazyk úřední, ale pronikala i do oblasti umělecké (*Dalimilova kronika, Hradecký rukopis, Mastičkář, Tkadleček atd.*) a nábožensko-filozofické literatury (spisy **Tomáše Štítného ze Štítného**)
- v průběhu 14. století a na začátku 15. století byla čeština vyspělým jazykem s ustálenou písemnou podobou

13. Čeština v husitském období

- během husitské revoluce došlo ke sblížení spisovného jazyka s jazykem širších vrstev
- čeština plnila nejrůznější funkce, především fungovala jako propagační prostředek revoluce, na důležitosti proto nabyla především mluvená kazatelská řeč
- **Jan Hus** a další kazatelé se ve svých kázáních snažili o maximální srozumitelnost – oprostovali češtinu od slov zastaralých a cizích, od složité skladby ovlivněné latinou (latina byla vytlačována i z umělecké literatury)

České literární památky

- mezi literární památky této doby řadíme **díla vzdělávací**, např.: **Tomáš Štítný ze Štítného**: *Knížky šestery o obecných věcech křesťanských*; **duchovní a válečné písně**, např.: *Ktož sú boží bojovníci* (v původním pravopise: *Ktoz jsu bozi boyowníci*), *Povstaň, povstaň Veliké Město pražské*; **traktáty** a **postily**, např.: **Petr Chelčický**: *O cirkvi svatě*, **Jan Hus**: *Postila, Výklad Viery, Desatera a Páteře*; **kroniky**, např.: **Vavřinec z Březové**: *Husitská kronika*

■ **ukázka**

- údaje o spisu Jana Husa *Postila*, vydaném v roce 1563 v Norimberku¹⁷:
Postylla swatě paměti M. Jana Husy mučedlnjka Božijho na euangelia kteráž se čtau přes celý rok.

Vývoj jazyka v jednotlivých oblastech**1) hláskosloví**

- pokračovaly změny z předchozího období a vznikaly nové:
 - změna přehlásek po měkkých souhláskách: **u > í**: *l'ud > lid, ú > í*: *slepícu > slepicí*
 - změna přehlásek **ó > ie**: *koňóm > koniem*
 - změna přehlásek **a > ě, á > ie** po měkkých souhláskách: *duša > dušě, ležati > ležeti*

¹⁷ Dostupné z: <http://www.etf.cuni.cz/library/Hus-Postilla/>.

- změny od poloviny 14. století:
 - **diftongizace**¹⁸: **ó > uó**: *vóbec > vuóbec, bóh > buóh* a následně **monoftongizace**¹⁹: **uó > ů**: *vuóbec > vůbec, buóh > bůh*
 - **diftongizace**: **ú > ou**: *lúka > louka*
 - **úžení**: **ie > í**: *viera > víra, é > í: *obilé > obilí, říci > říci**

2) morfologie

- vznikla přivlastňovací zájmena 3. os. (*jeho, její, jejich*)
- zanikl **duál**, **tj. dvojně číslo**, které existovalo vedle jednotného a množného čísla. Duál se užíval pro označení jevů vyskytujících se po dvou, např.: *dvěma bratroma mýma*; dodnes se duál zachoval jen u několika málo podstatných jmen označujících párové orgány lidského těla: *oči – očima, uši – ušima, ruce – rukama, nohy – nohama* a ve tvarech číslovek *dva, dvě, oba, obě – dvou, dvěma, obou, oběma*
- zanikly jednoduché minulé časy **aorist**²⁰ (*vedech – vedl jsem*) a **imperfektum**²¹ (*vediech – vedl jsem*), které byly hojně užívány až do konce 14. století; dodnes se zachoval pouze tvar aoristu slovesa *být* (*bych, bys, by, bychom, byste, by*) jako součást podmiňovacího způsobu
- rozšiřovalo se **užívání koncovky -m** pro 1. osobu čísla jednotného času přítomného u těch sloves, která mají v koncovce dlouhou samohlásku: *dělaju > dělám; prošu > prosím*

3) skladba

- rozvíjela se složitější souvětí
- vyhraňovaly se různé typy vedlejších vět

4) slovní zásoba

- vznikala nová slova z oblasti náboženské, právní
- vznikala nová slova abstraktní, např.: *stvorenie*
- přejímala se slova z jiných jazyků, především z němčiny, např.: *kostel, fara, rytier*
- česká slova z husitské válečné terminologie naopak pronikla do jiných evropských jazyků, např.: *hákovnice, houfnice, tábor*

5) pravopis

- Jan Hus (pravděpodobně) místo pravopisu spřežkového navrhl **pravopis diakritický** – rozlišování kvantity a kvality hlásek pomocí rozlišovacích znamének: u písmen pro samohlásky užíval čárky (označení délky) a u písmen pro souhlásky užíval tečky (označení měkkosti), z nichž se později vyvinul háček

18 **Diftongizace** = změna dlouhé samohlásky na dvojhlásku (= **diftong**).

19 **Monoftongizace** = dvojhláska se mění na dlouhou samohlásku.

20 **Aorist** = jednoduchý slovesný tvar minulý (např. *vedech = vedl jsem*) – vyjadřuje minulý děj hlavní, ukončený.

21 **Imperfektum** = jednoduchý slovesný tvar minulý (např. *vediech = vedl jsem*) – vyjadřuje minulý děj vedlejší, v minulosti trvající nebo se opakující.

Období tzv. humanistické češtiny (2. pol. 15. stol. – poč. 17. stol.)

- rozvoji kultury a jazyka napomáhal rozvoj školství a knihtisku²²
- čeští humanisté (především **Viktorin Kornel ze Všehrd**) byli přesvědčeni, že čeština se vyrovná jazykům klasickým; čeština se dokonce stala mezinárodním jazykem užívaným např. v Uhrách a v Polsku
- psaná podoba jazyka se vzdalovala od lidové řeči – vytvářela se mluvená podoba spisovného jazyka, přičemž vrcholu dosáhla spisovná čeština v *Bibli kralické* (vyšla v šesti svazcích v letech 1579–1593)²³

České literární památky

- vznikla bohatá česky psaná nauková literatura – **Viktorin Kornel ze Všehrd**: *O právech, súdiech i o diskách země české knihy devatery*
- umělecká literatura – **Václav Hájek z Libočan**: *Kronika česká*
- gramatiky a slovníky – **Jan Blahoslav**: *Gramatika česká*, 1571; **Daniel Adam z Veleslavína**²⁴ – vícejazyčné slovníky, které měly vliv na ustálení normy spisovného jazyka; **Jan Amos Komenský** – shromáždil rozsáhlý materiál ke slovníku česko-latinskému a latinsko-českému, ovšem všechny podklady shořely při požáru v polském Lešně
- rozvíjela se překladatelská a didaktická činnost (**Jan Blahoslav**, **Jan Amos Komenský**)

Vývoj jazyka v jednotlivých oblastech

1) hláskosloví

- dokončila se diftongizace **y > ej**
- změna **aj > ej** v téže slabice (*daj > dej, vejce > vejce*) × v různých slabikách **-aj-** zůstalo (*da-jí, va-jec*)
- těmito změnami byl ukončen hláskový vývoj spisovného jazyka; ustávání hláskových změn bylo důsledkem značného rozšíření znalosti písma, které dosažený hláskový stav konzervovalo

2) morfologie

- dovršilo se rodové rozlišení maskulin životných od neživotných tím, že i u jmen zvířat pronikl jiný tvar pro vyjádření 4. pádu (*vidím psa*), v jednotném čísle byly obě kategorie rozlišeny také v jiných pádech (2. p. *pána* × *hradu*, 3. p. *pánovi* × *hradu*)
- zdvořilostní formou se stalo užívání 2. os. mn. č., tzv. vykání; v písemném styku se šlechtou byla zdvořilostní formou 3. os. (*aby mne Vaše Milost ráčila vyslyšeti*)

3) skladba

- komplikovaná větná stavba, složitá, dlouhá souvětí (pod vlivem latiny)
- latinou byl ovlivněn slovosled – sloveso v určitém tvaru stálo na konci věty, např. *poněvadž žádného zrcadla, v němž bychom se zhlédli a v něm, co jsme a po čem stojíme, předloženého nemáme, ...*²⁵

22 Za kolébkou českého knihtisku se považuje Plzeň, kde byla 26. dubna roku 1476 vytištěna *Statuta Arnošta z Pardubic (Statuta Arnesti)* – nový církevní zákoník, který zůstal jako základ církevní organizace v Čechách v platnosti několik století. V Plzni byl také vytištěn překlad latinského díla *Historia Troiana* s názvem *Kronika trojanská* (námětem této knihy bylo dobytí Troje). Tento prvotisk byl dříve považován za nejstarší v Čechách (1468), dnes se ale datuje do pozdějších let.

23 První vydání Kralické bible vyšlo v šesti svazcích, proto se často označuje jménem „šestidílka“.

24 Tzv. **veleslavínská čeština** se později stala vzorem pro stanovení normy spisovného jazyka.

25 Převzato z: *Nový encyklopedický slovník [online]*. Dostupné z: <https://www.czechency.org/slovník/HUMANISTICK%C3%81%20%C4%8CE%C5%A0TINA> [cit. 5. 10. 2018]

- napodobovaly se latinské slovesné vazby, např. vazba akuzativu s infinitivem (*pravě slušné a náležitě býti*),²⁶ vznikly nepravé vztažné věty (*a já teprve do návi plavil se v neděli ráno na lodičce, která slove kundele, na kterýchžto lodičkách sem i tam po městě Benátkách se vozí*)²⁷

4) slovní zásoba

- pokračovalo přejímání slov z latiny, románských jazyků, z němčiny
- v textech se objevují metafory, přísloví, rčení

5) pravopis

- po rozšíření knihtisku se v tištěných dílech ustálil tzv. **bratrský pravopis** (nazývaný podle listů vydávaných Jednotou bratrskou), který byl převážně diakritický se zachováním několika spřežek; bratrský pravopis se užíval až do doby národního obrození
 - původní tečka nad měkkými souhláskami se změnila v háček, kterého se užívalo nad **č, d', ň, ř, ř', ž**; písmeno **š** se psalo většinou jen na konci slova, uvnitř se psalo spřežkou **ſſ**; grafém **ě** se začal používat dnešním způsobem
 - délka samohlásek se označovala čárkou (kromě **ů** vzniklého z původního **ó**), dlouhé **í** se nejprve zdvojovalo **ii**, později se zapisovalo **ij**, nakonec **j**
 - vyslovované **[j]** se zapisovalo jako **g** nebo **y**, pro zápis **[g]** se někdy používal grafém **ǵ**²⁸
 - uchovalo se psaní dvojitého **w**, jednoduché **v** označovalo **u** na začátku slova
 - dvojhláska **ou** se zapisovala **au**
 - po **c, s, z** se vždy psalo tvrdé **-y-** (**cyzý**)

■ ukázka bratrského pravopisu (cestopis Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdružic z roku 1608):

- *Putowanj aneb Cejta z Králowstwj Czejkého do Mějta Benátek: Odtud po Moři do Země Swaté země Jůdjké a dále do Egypta a welikého Mějta Kairu: Potom na horu Oreb, Synai a ſwaté Panny Kateřiny w puřtě Arabij ležjcy: Na dwa Djly rozdělená: A Od Urozeného Pána, Pana Kryřtoffa Haranta z Polžic a Bezdružic a na Petce etc. Ržjmského Cýřaře geho milořti Raddy a Komornijka Léta 1598. ſřtiastně wykonaná y také pěknými Figůrami ozdobená. Geřt přitom y krátké wypsánj některých Národůw a obyčegůw gegich též Zemj, Kragin, Ořtrowůw a Mějt y giných rozličných wěcý.*

Období češtiny doby barokní (17.–18. století)

- pobělohorské období přineslo výrazné změny ve společnosti, které se promítly i do vývoje jazyka
- čeština byla pod tlakem němčiny (**germanizace**);²⁹ čeští nekatoličtí vzdělanci emigrovali, snížil se počet uživatelů spisovné češtiny
- užívání spisovné češtiny bylo značně omezováno, čeština byla postupně vytlačována z úředního styku i z vědecké oblasti – ustálená jazyková norma se postupně rozkládala
- česky se mluvilo především na venkově
- česky psanou literaturu této doby představovaly spisy náboženské, lidové a náboženské písně, knížky lidového čtení apod.
- v rámci péče o český jazyk se projeví tyto dvě tendence:

26, 27 Převzato z: *Nový encyklopedický slovník [online]*. Dostupné z: <https://www.czechency.org/slovník/HUMANISTICK%C3%81%20%C4%8CE%C5%A0TINA> [cit. 5. 10. 2018]

28 Zajímavost: první vydání skladby *Máj* (1836) Karla Hynka Máchy bylo zapsáno ještě jako: „*Mág*“.

29 **Germanizace** (poněmčování) = šíření německého jazyka a kultury na našem území.

1) purismus

- pocit národního ohrožení vyústil ve snahy očistit češtinu od cizích vlivů, mluvíme o **puristických zásazích** do jazyka – tyto snahy jazyku však více škodily, než prospívaly, často šlo o necitlivé tvoření nových slov (až zkomolenin) bez dodržování slovtvorných pravidel, např.: *usmívka* (ironie), *samotov* (klášter), *čistonosoplena* (kapesník), *zelenochrupka* (salát), *zpěvořečnost* (poezie), *myslivíř* (student)
- purismus se nejvíce projevil v dílech **Jiřího Konstance**: *Brus jazyka českého* (1667) a **Václava Jana Rosy**: *Čechořečnost aneb Mluvnice českého jazyka* (1672)

2) obranné tendence

- učenci obhajovali češtinu jako kultivovaný a vyspělý jazyk, např. **Bohuslav Balbín**: *Rozprava na obranu jazyka slovanského, obzvláště českého* (vznik asi 1672, vydáno až v době národního obrození r. 1775)

Období novočeštiny (18. století – současnost)**14. Jazyk národního obrození a doby poobrozenecké (18. a 1. pol. 19. století)**

- zrušení nevolnictví (1781) umožnilo pohyb obyvatelstva, venkované se stěhovali do poněmčených měst a přinášeli s sebou i český jazyk – toto byl jeden z předpokladů pro tzv. **národní obrození**
- český jazyk byl chápán jako jeden z nejdůležitějších znaků národa („Čechem je ten, kdo mluví česky“ – mluvíme o tzv. jazykovém vlastenectví)
- bylo třeba upevnit, kodifikovat, obohatit český spisovný jazyk – tím se ale od sebe vzdalovaly spisovný jazyk a běžná mluva (toto napětí existuje dodnes)
- po ustálení normy spisovného jazyka se mohla rychle rozvíjet umělecká literatura (K. H. Mácha, K. J. Erben, J. K. Tyl, B. Němcová, K. Havlíček Borovský a další)
- vznikaly především mluvnice, slovníky

👉 Významní jazykovědci tohoto období

- **Josef Dobrovský** – autor vědecké mluvnice češtiny: *Zevrubná mluvnice češtiny* (1809) – napsána německy; navázal na vyspělou češtinu *Bible kralické*, na veleslavínskou češtinu
- **Josef Jungmann** – hlavní editor *Česko-německého slovníku* (1834–1839)³⁰ – jde o slovník překladový i výkladový, který obsahoval 120 000 hesel; po Dobrovského *Zevrubné mluvnici jazyka českého* se slovník stal druhým základním kamenem pro pozvolné ustanovení normy spisovné češtiny
- **František Martin Pelcl** – první profesor české řeči na pražské univerzitě³¹, své spisy psal především německy

Na co dát pozor ▾

- Josef Dobrovský byl nadšen krásou staré češtiny, ale pochyboval o budoucnosti českého jazyka, proto svá vědecká díla psal německy a latinsky
- Josef Jungmann naopak věřil v možnost obnovy jazyka a odsuzoval poněmčelé Čechy

30 Mezi Jungmannovy spolupracovníky patřili např. fyziolog Jan Evangelista Purkyně, botanik Jan Svatopluk Presl, básník Antonín Marek a další.

31 Zajímavost: roku 1774 byla založena katedra češtiny na pražské univerzitě.

Vývoj jazyka v jednotlivých oblastech

1) morfologie

- Josef Dobrovský zavedl systém skloňovacích typů (vzorů) podle rodu a zakončení v 1. a 2. pádě jednotného čísla; zavedl dělení sloves na třídy

2) slovní zásoba a slovtvorba

- Josef Dobrovský popsal pravidla odvozování a skládání českých slov
- velký rozvoj slovní zásoby – vznikají nová slova, především odborné názvosloví
- Josef Jungmann a jeho spolupracovníci při tvoření nových slov vycházeli ze slovní zásoby starých českých písemných památek, z lidové řeči, z jiných slovanských jazyků nebo tvořili slova zcela nová

slova v Jungmannově Česko-německém slovníku		
přejatá z jiných slovanských jazyků	z ruštiny	<i>plod, bol, děva, chlum, dolina, luh, neblahý, šíje, orobinec, pestík, krysa, treska, tuleň, četný, nudný, řešit</i> apod.
	z polštiny	<i>bedla, blizna, brukev, modřín, čolek, ropucha, podmět, časování, výraz, vzor, rozčítit se, obřad, báje</i> apod.
	ze slovinštiny, z chorvatštiny	<i>cesmína, chaluha, chobotnice, lastura</i> apod.
doslovné překlady		<i>časopis, zeměpis, dějepis, cestopis, hanopis, chvalořeč, žalozpěv, názor, pojem, proslov, předložka</i> apod.
ze staré češtiny		<i>touha, chvoj, ryk, látka, chorý, ješitný, ladný, matný, linout, útrpnost</i> apod.
nově utvořená slova (novotvary)	většinou odborné názvosloví	<i>rostlina, kyselina, čtverec, trojúhelník, hvězdárna, leden, únor, dusík, kyslík, přídavné jméno, zápor, sněženka, výrobek, průmysl, nerost, obdoba, oblíba, rozmar</i> apod.

3) pravopis

a) Dobrovského oprava analogická³²

- po **c** se píše měkké **i**
- spojka **i** se píše již jako měkké **i**
- po **s, z** se podle analogie píše měkké **i**, nebo tvrdé **y**: (1. p. *páni – psi*; 4. a 7. p. *pány – psy*)

b) Šafaříkova³³ oprava skladná (poslední oprava pravopisu)

- pro označení hlásek **í, j, g** se zavedl dnešní způsob (*gegj > její*)
- písmeno **w** bylo nahrazeno písmenem **v**
- místo **au** se píše **ou** (*mauka > mouka*)

15. Čeština od 2. poloviny 19. století do roku 1918

- stále rostl počet uživatelů češtiny, pronikala do středního školství (na konci století i na vysoké školy)
- čeština vstupovala do úřadů, divadel, ale i vědeckého života, rychle se rozvíjelo české novinářství a umělecká literatura (májovci, ruchovci, lumírovci, česká moderna, buřiči, realisté a další)

32 **Analogie** = podoba.

33 Pavel Josef Šafařík (1795–1861) – slovenský český pišící spisovatel, jazykovědec, slavista.

- spisovná čeština byla nejen jazykem psaným, ale též se rozvíjela hovorová podoba českého jazyka
- rozvíjejí se nové lingvistické obory: dialektologie, fonetika, lexikografie
- začaly vycházet odborné lingvistické časopisy (*Listy filologické*, *Časopis pro moderní filologii*, *Naše řeč* – všechny tři vycházejí dodnes)

📌 Významný jazykovědec tohoto období

- Jan Gebauer
 - soustředil se především na historický výzkum češtiny: *Historická mluvnice jazyka českého* (90. léta); *Slovník staročeský* (1903, 1916); a na didaktické zpracování mluvnic: *Krátká mluvnice česká* (1891) a *Příruční mluvnice jazyka českého* (1900) – staly se na dlouhou dobu kodifikačními příručkami
 - vydal první pravidla pravopisu: *Pravidla hledící k českému pravopisu a tvarosloví* (1902)

16.Čeština 20. století a současná čeština

Období 1918–1939

- po vzniku samostatné ČSR se čeština (resp. slovenština) stala státním jazykem, ačkoli zde žily četné národnostní menšiny (zvl. německá)
- rozvojem českého školství, publicistiky i rozhlasu se šířil spisovný jazyk do širších vrstev
- stíraly se rozdíly mezi nářečím – vznikají interdialekty (zvl. obecná čeština)
- vysoká kulturní úroveň spisovného jazyka se projevila v rozvinuté umělecké literatuře a naopak literáti a umělci přispívali k rozvoji kultivovaného jazyka (K. Čapek, I. Olbracht, V. Vančura, V. Nezval, J. Seifert, J. Voskovec, J. Werich a další)
- čeština se stala předmětem vědeckého bádání

📌 Významní jazykovědci tohoto období

- lingvisté kolem časopisu **Naše řeč**: **Josef Zubatý**, **Jiří Haller**, **Václav Ertl** (přepracoval a zmodernizoval Gabauerovu *Krátkou mluvnici českou* i *Mluvnici českou pro školy střední a ústavy učitelské* – obě vyšly v mnoha vydáních a ovlivňovaly výuku češtiny na středních školách po mnoho let)
- lingvisté sdružení kolem **Pražského lingvistického kroužku (PLK)** (založen 1926): **Vilém Mathesius**, **Roman Jakobson**, **Jan Mukařovský**, **Nikolaj Sergejevič Trubeckoj**, **Bohuslav Havránek**, **Vladimír Skalička** a mnozí další
 - zaměřili se na zkoumání současného jazyka
 - studovali jazyk se zřetelem k jeho společenskému fungování – tj. kladli důraz na funkčnost jazykových prostředků
 - v popředí pozornosti stála fonologie (popisuje funkční použití zvukových jednotek), skladba (především teorie aktuálního členění výpovědi*) a problematika spisovného jazyka (úzus – norma – kodifikace*) a jeho funkční rozvrstvení
 - vědeckým časopisem PLKu bylo **Slovo a slovesnost** (vychází dodnes)

str.
173str.
14

Období 1939–1945

- období protektorátu Čechy a Morava znamenalo pro češtinu značné nebezpečí
- čeština byla na úkor němčiny vytlačována z úřadů a ze škol
- mnozí významní lingvisté emigrovali (Roman Jakobson)
- vydávání českých knih bylo značně omezeno cenzurou

Období 1948–1989

- společenské změny měly vliv i na jazyk
- jazyk se stal výrazným nástrojem politické propagandy a manipulace s veřejným míněním³⁴
- publicistické texty byly plné klišé³⁵ a fixních obrátů, např.: *vybudujeme socialismus, drtívá porážka imperialistů, banda špiónů a zrádců* apod.
- na vývoj jazyka měly vliv i rozhlas a televize (od 50. let)
- v roce 1946 vznikl **Ústav pro jazyk český** – instituce, která dodnes zaštiťuje výzkum češtiny v mnoha oblastech, v níž se pracuje na slovnících, gramatikách, úpravách pravopisných pravidel apod.

👉 Významní jazykovědci tohoto období

- Bohuslav Havránek, Miloš Dokulil, František Daneš, Miroslav Grepl, Karel Hausenblas, Alois Jedlička, Vladimír Šmilauer, František Trávníček a další

👉 Vývoj jazyka v jednotlivých oblastech

1) morfologie

- ústup infinitivu končícího na **-ti**, např.: *spáti, čísti*
- ústup přechodníků
- připouštěla se řada dubletních tvarů, např.: *v nadpise i nadpisu; demokrati i demokraté*

2) slovní zásoba a slovtvorba

- užívání zkratk a zkratkových slov, např.: *KSČ, MDŽ, ROH, SSM, RVHP*
- vznikají nové složeniny, např.: *velezrádce, velkovýrobní, prvomájový, hospodářskopolitický*
- vznikají nová slova napodobováním ruských vzorů, tzv. **kalky**,³⁶ např.: *domovní důvěrník, pětiletká, požárník, prověrka*
- přejímání slov z angličtiny, např.: sport: *windsurfing*; technika: *laser, videorekordér*; hudba: *hit, hit-paráda*

Období od roku 1989 a vývojové tendence současné češtiny

- jazyk je živý organismus, reaguje na potřeby svých mluvčích
- jazyk se tedy neustále vyvíjí s tím, jak se vyvíjí společnost uživatelů daného jazyka
- nejrychleji dochází ke změnám ve slovní zásobě – jazyk reaguje na potřebu stále pojmenovávat nové skutečnosti; relativně stabilní je naopak v hláskosloví, morfologii a syntaxi

👉 Procesy probíhající v současném jazyce

- **univerbizace** – změna víceslovného pojmenování v jednoslovné, např. *obchodní dům* – *obchodník*, *mobilní telefon* – *mobil* apod. × **multiverbizace** – skutečnosti se popisují víceslovnými pojmenováními, ačkoli existuje jednoslovné pojmenování, např. *rozhodnout* – *učinit rozhodnutí*
- **internacionalizace** – přejímání slov z cizích jazyků, dnes zejm. z angličtiny, např.: *babyboom, workoholik, prokrastinace, bloger, youtuber, vlog*; zařazování anglických slov k českému deklinačnímu a konjugačnímu systému, např.: *checkovat, passnout*, někdy i fonetickým přepisem, např.: *víkend, džus, šok* nebo novější: *lajknout, tvítovat, lídr*

34 I dnes slouží jazyk jako politický nástroj a odráží společensko-politický vývoj.

35 **Klišé** = ustálený, ale již významově prázdný obrat nebo fráze.

36 **Kalk** = buď výraz vzniklý jako doslovný překlad cizího výrazu (**kalky lexikální**), nebo výraz vytvořený podle cizí předlohy (**kalky sémantické a frazeologické**).

- **posuny ve významech slov** (slova nabývají nových významů), např.: *tunelovat* (provést rozsáhlý finanční podvod), **vznikají nová slovní spojení**, např. *odklon peněz*
- některá **slova se přestávají používat** (nebo frekvence jejich užívání je velmi nízká, např. *kolchoz, pětiletky*) × **některá slova se vracejí do slovní zásoby**, např. *hejtman, hasič* (dříve *požárník*)
- **demokratizace** – rozšíření spisovné češtiny – díky rozšíření a kvalitě vzdělávání roste jazyková úroveň uživatelů
- **intelektualizace** – tendence k tomu, aby vyjádření byla co nejpřesnější, abychom přesně dokázali vyjádřit složité myšlenky; častěji se tak využívají např. předložkové vazby: *co se týče, nehledě na, ...*
- **terminologizace** – roste počet termínů užívaných běžnými mluvčími
- **determinologizace** – slova původně terminologické povahy jsou užívána i v oblasti ne odborné (*počítač*)
- **integrace** – stírání nářečních rozdílů (probíhá po celé 20. století)
- **vliv mluveného jazyka na psaný projev** – rychlé sdílení informací na sociálních sítích (často nedodržování pravopisných pravidel: velká písmena, interpunkce, spisovné koncovky apod.)
- **užívání nonverbální komunikace v písemném projevu** – emotikony, GIF, sdílení fotografií, videí apod.

Současní významní jazykovědci

- Marie Čechová, František Čermák, František Daneš, Milan Jelínek, Petr Karlík, Marie Krčmová, Marek Nekula, Jana Pleskalová, Petr Sgall, Radoslav Večerka a mnozí další

ZVUKOVÁ STRÁNKA JAZYKA (FONETIKA A FONOLOGIE)

- zvukovou stránku jazyka studují a popisují lingvistické disciplíny: **fonetika a fonologie**; věnují se jí i další vědní obory: **ortofonie, ortoepie, logopedie**

■ fonetika

- zabývá se popisem zvukové stavby jazyka
- studuje činnost mluvních orgánů při řeči, charakter výsledného zvuku a jeho sluchové hodnocení
- zjednodušeně: **nauka o hláskách (fónech)**

■ fonologie

- soustřeďuje se na popis funkčního využití zvukových jednotek
- pracuje s termínem **foném** – nejmenší část zvukové stránky řeči, která nenesé význam, ale má v konkrétním jazyce schopnost vytvářet a odlišovat význam slov, např. *rada – ráda, vata – vada* (*a, á; t, d* jsou fonémy, protože v češtině mění význam slova)
- zjednodušeně řečeno je fonologie **nauka o fonémech**

■ ortofonie

- nauka o správném tvoření a znění hlásek

■ ortoepie

- nauka o spisovné výslovnosti hlásek
- aplikuje fonetické poznatky na vyjadřovací praxi

■ logopedie

- zabývá se se problematikou řečových vad (chybnou výslovností jednotlivých hlásek, rozsáhlými řečovými poruchami či naprostou nemluvností)

1. Mluvné orgány (mluvidla a jejich činnost)

- **mluvní (hlasové) orgány** – ústrojí k tvoření artikulované (člankované) řeči – tvoří je:

- 1) **ústrojí dýchací (respirační)** – **plice**; při tvoření hlasu je podstatný vydechovaný vzduch
 - 2) **ústrojí hlasové (fonační)** – uloženo v hrtanu; nejdůležitější částí jsou **hlasivky** (pružné vazy), které během kmitání mění výdechový proud vzduchu v tzv. základní tón lidské řeči
 - 3) **ústrojí hláskovací (modifikační)** – zde se tvoří jednotlivé hlásky pomocí:
 - a) **rezonančních dutin** – ústní, nosní a hrdelní
 - b) **artikulačních orgánů** – rty, jazyk, zuby, dásňový výstupek, tvrdé patro, měkké patro, spodní čelist
- hlasovým orgánům je třeba věnovat potřebnou péči (škodí jim kouření, mluvení v hlučném, prašném prostředí, dlouhé mluvení při respiračních onemocněních)
 - hlasové orgány je třeba šetřit – hospodaříme s dechem: rychlý nádech a pozvolný výdech, při výdechu užíváme bránici (sval mezi dutinou hrudní a břišní, který umožňuje vytlačit z plic zásobu

vzduchu); mluvíme plynule bez zbytečných pauz, při nichž se hlasivky prudce rozevírají; omezujeme hlasité mluvení při překonávání hluku

2. Sluchové ústrojí (slyšení řeči)

- podílí se společně s mozkem na procesu vnímání řeči
- lidský sluch vnímá zvuky o frekvenci v rozmezí asi od 20 Hz do 20 000 Hz – tzv. sluchové pole
- sluchové ústrojí je tvořeno:
 - 1) **vnější ucho** – boltec a zevní zvukovod
 - 2) **střední ucho** – středoušní kůstky (kladívko, kovádlínka, třmínek)
 - 3) **vnitřní ucho** – tvořené hlemýžděm – klíčový útvar vnímání zvuku je tzv. **Cortiho orgán** (struktura v hlemýždi vnitřního ucha), který slouží k přeměně zvukových vln na nervové impulzy vedené sluchově rovnovážným nervem do mozku

Systém českých hlásek

■ hláska (fón)

- nejmenší zvuková jednotka řeči; pro rozlišení hlásek je nejdůležitější tvar ústní dutiny, poloha a pohyb rtů a jazyka
- hlásky dělíme na samohlásky (v češtině 10) a souhlásky (v češtině 25) ▶

■ samohláska (vokál)

- jsou to hlásky tónové; při jejich tvoření nevzniká v mluvním ústrojí překážka; dají se zpívat
 - **opozice kvantity** – vztah mezi **krátkými** (*a, e, i, o, u*) a **dlouhými** (*á, é, í, ó, ú*) **samohláskami** je důležitým rysem češtiny, má významotvorný charakter, např.: *dráha – drahá; Mila – milá; peče – péče*
 - tzv. **vokalický trojúhelník** – systém českých samohlásek

Vokalický trojúhelník

rty nezaokrouhleny		rty široce otevřeny	rty zaokrouhleny		
<i>i / í</i>				<i>u / ú</i>	vysoké
	<i>e / é</i>		<i>o / ó</i>		středové
		<i>a / á</i>			nízké
přední		střední	zadní		
podle vodorovné polohy jazyka					
jazyk vpředu		jazyk na dně ústní dutiny	jazyk vzadu		

} podle svislé polohy jazyka

jazyk nejvýše

jazyk uprostřed

jazyk nejnižší

■ dvojhláska (diftong)

- spojení dvou samohlásek v jedné slabice
- v češtině je pouze jedna domácí dvojhláska: *ou* (*pouto*)
- ve slovech přejatých: *au*, *eu* (*klaun*, *euro*)

■ souhláska (konsonant)

- šumy; při jejich tvoření se výdechovému vzduchu staví do cesty překážka; nedají se zpívat
- souhlásky třídíme:

a) podle znělosti³⁷

- znělé** – při artikulaci se hlasivky chvějí (kmitají)
- neznělé** – při artikulaci se hlasivky nerozechvějí

párové	znělé	b	v	d	d'	z	ž	g	h	[dz]	[dž]
	neznělé	p	f	t	t'	s	š	k	ch	c	č
nepárové	znělé	r	l	m	n	ň	j				
	znělá i neznělá	ř	souhláska ř může být znělá i neznělá , záleží na souhláskovém okolí, např. <i>dřevo</i> (znělá) × <i>třetí</i> (neznělá)								

b) podle místa tvoření – vznikají převážně v dutině ústní, jen hláska *h* a tzv. *ráz*³⁸ se tvoří v hrtanu

- obouretné** (bilabiály): *b, p, m*
- retozubné** (labiodentály): *v, f*
- zubodásňové** (alveoláry)
přední: *d, t, n, z, s, c, dz, l, r, ř*
zadní: *ž, š, č, dž*
- předopatrové** (palatály): *d', t', ň, j*
- zadopatrové** (veláry): *g, k, ch*
- hrtanové** (laryngály): *h*

c) podle způsobu tvoření

- závěrové** (okluzivy) – při artikulaci vznikne v mluvidlech překážka (závěr)
ústní (orální) – průchod do dutiny nosní je uzavřen: *b, p, d, t, d', t', g, k*
nosní (nazální) – průchod do dutiny nosní je otevřen; dutina nosní rezonuje: *m, n, ň*³⁹
- polozávěrové** (semiokluzivy) – artikulace začíná překonáním překážky ve výdechovém proudu a poté přechází v úžinu: *c, dz, č, dž*
- úžinové** (konstriktyvy, frikativy) – při artikulaci výdechový proud prochází úžinou: *v, f, z, s, ž, š, j, ch, h, l⁴⁰, r, ř⁴¹*

³⁷ Znělost/neznělost poznáme položením dlaně na temeno hlavy nebo na oblast hrdla.

³⁸ **Ráz** = hláska předcházející samohlásku na počátku slabiky, vyjadřuje předěl, sama však není samostatným fonémem (*u'okna*).

³⁹ Čeština má tři nosovky: *m, n, ň*. Nemá žádnou nosovou samohlásku (na rozdíl např. od francouzštiny).

⁴⁰ Souhláska *l* je označována za bokovou (laterálu) – výdechový proud jde po obou stranách jazyka.

⁴¹ Souhlásky *r, ř* jsou označovány za kmitavé (vibranty) – špička jazyka ze závěru kmitá.

způsob tvoření								
místo tvoření	závěrové (okluzivy)		polozávěrové (semiokluzivy)	úžinové (konstrikтивы)			znělost	
	ústní	nosové		středové	bokové	kmitavé		
obouretné (bilabiály)	b	m					zn.	
	p						nezn.	
retozubné (labiodentály)				v			zn.	
				f			nezn.	
zubodásňové (alveoláry)	přední	d	n	dz	z	l	r, ř	zn.
		t		c	s		ř	nezn.
	zadní			dž	ž			zn.
				č	š			nezn.
předopatrové (palatály)	dʹ	ň		j			zn.	
	tʹ						nezn.	
zadopatrové (veláry)	g	ŋ					zn.	
	k			ch			nezn.	
hrtanové (laryngály)				h			zn.	
							nezn.	

Zvuková stránka slova

- **slabika** (sylaba)
 - nejmenší existující artikulačně-akustická jednotka řeči
 - a) otevřená** – končí samohláskou (*ru-že*)
 - b) zavřená** – končí souhláskou (*roz-pis*)

- **slovní přízvuk** (akcent)
 - označujeme ho pomocí horní kolmičky: [']
 - zvukově zvýrazněná slabika – obvykle má podobu zesílení a zároveň zvýšení hlasu
 - čeština je jazyk s pevným slovním přízvukem – je tedy zesilována jen první slabika
 - **hlavní přízvuk** – stojí vždy na první slabice slova [*'telefon*]; při spojení jednoslabičné vlastní předložky s následujícím jménem nese přízvuk právě předložka [*do školi*]
 - **příklonky** – výrazy, které v souvislé řeči vlastní přízvuk nemají, připojují se k předcházejícímu přízvuknému výrazu, např. *mě, tě, se, mi, ti, si, ho, ji, bych, bys, ...*
 - **předklonky** – výrazy bez vlastního přízvuku, které tvoří zvukovou jednotku s následujícím přízvukným slovem: částice, spojky, příslovce: [*'vím, že 'přijde*]

- **vedlejší přízvuk** – značka [˘] – vyskytuje se vedle hlavního přízvuku u víceslabičných slov, je slabší, málo výrazný, uplatňuje se především v pomalé promluvě, hraje roli rytmickou, ve složených slovech je umístěn na počátku druhé části složeniny [˘'kolo`toč]

Na co dát pozor ▾

- přízvuk je v češtině **silový** – přízvučná slabika je silnější než ostatní
- přízvuk je v různých jazycích na různé slabice (jazyky mají buď pevný, nebo pohyblivý slovní přízvuk): např. v češtině je vždy na první slabice, v polštině na předposlední slabice, v angličtině nebo ruštině může být přízvučná kterákoli slabika, přičemž různá poloha přízvuku může mít význam rozlišující funkci

■ mluvní takt

- část věty s jedním slovním přízvukem, např. [˘'rozhodl jsem se/'odjet/'v létě/'do zahraničí]

Zvuková stránka věty

■ větný přízvuk (důraz)

- důležitý prostředek významového, rytmického a melodického členění promluvy
- jde o zdůraznění slova nebo celého úseku výpovědi zvukovými prostředky (silou, melodií)
- souvisí s aktuálním členěním výpovědi – pomocí větného přízvuku se vyděluje téma sdělení (v daném momentu nová informace), větný přízvuk tedy zdůrazňuje to, co je důležité z hlediska smyslu výpovědi: *Vlak do Turnova odjíždí **ze třetího nástupiště**.* – větný přízvuk je umístěn v koncové části výpovědi, protože zdůrazňuje informaci pro příjemce nejdůležitější
- změna místa větného přízvuku může měnit smysl věty:
 - *Vlak do Turnova odjíždí **ze třetího** nástupiště.* – nikoli *ze druhého*
 - *Vlak **do Turnova** odjíždí ze třetího nástupiště.* – nikoli *do Trutnova*
 - ***Vlak** do Turnova odjíždí ze třetího nástupiště.* – nikoli *autobus*

▶ str.
173

▶ str.
151

■ větný úsek (kóla)

- větší mluvní a významové celky, v něž se při projevu seskupují mluvní takty; hranice větných úseků je dána **pauzami**: *Komiksového Supermana, // chlapíka v modrém oděvu a červené pláštěnce s písmenem S na hrudi, // stvořili Jerome Siegel a výtvarník Joseph Schuster.* (tři větné úseky)

■ frázování

- významové členění souvislého toku řeči (jazykového projevu) na logické celky, které k sobě patří, pomocí přízvuků, důrazů a pauz
- frázování vychází ze smyslu věty v textu a z její mluvnické výstavby, a je proto důležité pro pochopení a interpretaci sdělení: *Poslechněte si | aktuální dopravní informace | o sjízdnosti našich silnic a dálnic.* – správné kladení pauz × *Poslechněte si aktuální | dopravní informace o sjízdnosti našich | silnic a dálnic.* – chybné kladení pauz

■ mluvní tempo

- rychlost projevu závisí na individualitě mluvčího a jeho komunikačním záměru, přesto je důležité dbát na plynulý projev (nemluvit ani příliš rychle, ani příliš pomalu)

■ intonace

- pohyb hlasu ve větě; důležitý je zejména konec věty nebo větného úseku, kde dochází k poklesu či stoupání hlasu – nazývá se **kadence**

a) **kadence klesavá** – ve větách oznamovacích, rozkazovacích, v otázkách doplňovacích

Koupil chleba a sýr.

Kup chleba a sýr!

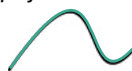

Co koupil?

b) **kadence stoupavě-klesavá** (převažuje v Čechách) **nebo stoupavá** (převažuje na Moravě) – v otázkách zjišťovacích a větách přacích

Koupil jsi chleba a sýr?

Koupil jsi chleba a sýr?

Hlavní zásady spisovné výslovnosti

■ ortoepie⁴²

- nauka o spisovné výslovnosti
- soubor norem, kterými se řídí mluvený jazyk[→]
- ve výslovnosti současné mluvené češtiny existuje řada rozdílů a kolísání, proto základem **spisovné výslovnosti** je výslovnost uživatelů spisovného jazyka ve spisovných projevech, tedy bez místních či individuálních zvláštností

3. Základní zásady spisovné výslovnosti samohlásek

Délka samohlásek

- zachováváme náležitou délku – samohlásky ani nekrátíme (sklon ke krácení mají především mluvčí z oblasti lašských nářečí): [*domů* × **domu*], [*prosím* × **prosim*], [*mislím* × **mislim*] / ani nedloužíme: [*pivo* × **pívo*] apod.
- délka/krátkost samohlásky může mít vliv na význam slova: *rada* × *ráda*, *žila* × *žíla*, *mysli* × *myslí* apod.

Šířka samohlásek

- zachováváme správnou artikulaci samohlásek, nedodržení správné šířky samohlásek vede k tomu, že např. výslovnost [*i*, *í*] vyznívá jako [*e*, *é*]: *vím* [**vem*], *kytka* [**ketka*]; podobně [*o*, *ó*] vyznívá jako [*a*, *á*]: *proč* [**prač*], *prosím* [**prasim*] apod.

⁴² Za kodifikační příručky české výslovnosti považujeme: HÁLA, Bohuslav. *Výslovnost spisovné češtiny: zásady a pravidla*. Praha: Academia, 1967.

Výslovnost s rázem / bez rázu

- dvě stejné samohlásky ve slovech složených můžeme vyslovit splývavě *černooký* [černookí], ale i s rázem [černo'okí], *jihoamerický* [jihoamerickí] i [jiho'americkí] apod., přičemž výslovnost s rázem je považována za spisovnější
- ráz použijeme při setkání dvou stejných samohlásek na hranici předložky a slova se samohláskovým začátkem: *do Ostravy* [do'ostravi], *u ulice* [u'ulice] apod.
- ráz použijeme také při setkání dvou různých samohlásek: *po ulici* [po'ulici], *do Evropy* [do'evropi], *poučit* [po'učit] apod.

4. Základní zásady správné výslovnosti souhlásek

Artiklace všech souhlásek

- na začátku slova nevynecháváme žádnou hlásku: *tkanička* [tkanička × *kanička]; *lžíce* [lžíce × *žíce]
- pečlivě vyslovujeme skupinu souhlásek uvnitř slova: *jablko* [jablko × *japko]; *Jičín* [Jičín × *Jičin]
- nevynecháváme **j** na začátku slova ani uvnitř: *jdu* [jdu × du]; přípustné vynechání je u tvaru slovesa *být* [jsem i sem]

Spojení artikulačně stejných souhlásek

- při spojování stejných souhlásek většinou platí pravidlo zjednodušené výslovnosti: *rozzlobit se* [rozlobit se], *vyšší* [viší], *Anna* [ana], *kamenný* [kamení] apod.
- zdvojeně vyslovujeme stejné souhlásky:
 - pokud je třeba odlišit dvě různá slova: [racci × raci], [nejistější × nejjistější], [nejasnější × nejjasnější] apod.
 - u složených slov: *půllitr* [púllitr], *dvojjazyčný* [dvojjazičnĭ], *čverrohý* [čverrohĭ] apod.
 - tvar rozkazovacího způsobu před koncovkou **-me**: *uvědomme si* [uvědomme sí], *oznamme* [oznamme], *zlomme* [zlomme] apod.
 - také ve tvarech jmen: *v pecce* (od *pecka*), *kukaččí*, *cvrččí* apod.
 - na švu předpon a slovního základu: [poddůstojník], [bezzubí], [rozzáříl], ale také *podtext* [pottekst], *odtud* [ottud], *nad to* [natto], *předtucha* [přettucha] apod.

Asimilace (spodoba) znělosti

- vyrovnání znělosti v souhláskové skupině souhlásek (páru) s poměrně stejnou artikulací ▶
- celou skupinu souhlásek vyslovujeme buď zněle, nebo nezněle, přičemž ve většině případů **je rozhodující souhláska stojící na druhém místě** (počítáno odleva)
- asimilace znělosti ovlivňuje spojení na začátku i uvnitř slova i ve spojení předložek se jmény
- rodilý mluvčí zpravidla v asimilaci nechýbuje

str.
31

- 1) asimilace regresivní (zpětná)** – následující souhláska ovlivňuje souhlásku předcházející: *někdo* [něgdo], *kresba* [krezba], *všichni* [fšichni], *hádká* [hátká], *k babičce* [gbabičce] apod.
- 2) asimilace progresivní (postupná)** – první souhláska ovlivňuje výslovnost souhlásky následující, v češtině je však výjimečná – pravidelně jí podléhá po neznělé souhlásce uvnitř jednoho slova jinak znělé [ř]: *keře* – *křoví* [křoví]
- 3) zvláštnost skupiny sh-** – česká výslovnost je progresivní: *na shledanou* [naschledanou]; moravská výslovnost je regresivní: *na shledanou* [nazhledanou], podobně *shoda* [schoda] i [zhoda], *shromáždit* [schromáždit] i [zhromáždit], *shořet* [schořet] i [zhořet] apod., oba typy výslovnosti jsou spisovné

Na co dát pozor ▾

- asimilace znělosti probíhá pouze mezi párovými souhláskami

Neutralizace (ztráta) znělosti

- ztráta znělosti znělé souhlásky stojící na konci slova před pauzou: *lev* [leʃ], *zub* [zup], *led* [leʃ], *muž* [muš] apod.

5. Hlavní zásady spisovné výslovnosti slov přejatých

- při výslovnosti přejatých slov se obvykle snažíme nahradit zvukové jevy původního jazyka českými, nahrazujeme tedy cizí hlásky hláskami domácími, např. *watt* [vat]

Výslovnost samohlásek

- dlouhou samohlásku vyslovujeme tam, kde ji i píšeme, např.: *móda*, *série*, *bazén*
- za normativní se považuje obojí výslovnost (krátká i dlouhá samohláska), ačkoli v grafické podobě je pouze krátké *i*, např.: *fosilie* [fosilie] i [fosílie], *želatina* [želatina] i [želatína], *aktivní* [aktivní] i [aktívni] – čteme tvrdě
- u mnohých slov je možná dvojí výslovnost i dvojí grafická podoba, např.: *balkon* i *balkón*; *citron* i *citrón*
- jednoslabičně se vyslovují dvojhásky *au* a *eu*, např.: *auto*, *restaurace*, *euro*, *neurolog*
- jednoslabičně se vyslovují též spojení *oa*, *ao*, *eo* apod., např.: *koalice*, *chaos*, *teorie*
- ve spojení samohlásek *ai*, *ei*, *oi* se *i* vyslovuje jako [j], např.: *detail* [detajl], *playback* [plejбек]
- dvojslabičně, s vloženou souhláskou *j*, se vyslovují spojení *i* s jinou samohláskou: *fiala* [fijala], *dieta* [dijeta] – čteme tvrdě

Výslovnost souhlásek**a) asimilace znělosti**

- souhlásky v přejatých slovech podléhají asimilaci stejně jako u slov domácích, např.: *absolutní* [apsolutní], *subtilní* [suptilní], *marketing* [marketink], *puding* [pudink] – čteme tvrdě

b) výslovnost [s], [z]

- v mnoha případech se *s* mezi samohláskami vyslovovalo jako [z], což mnohde ovlivnilo i grafiku slova, např.: *univerzita*, *gymnázium*, *prezident*
- slova jako *kurs*, *exkurs*, *puls*, *impuls* (s grafickou podobou též *kurz*, *exkurz*, *pulz*, *impulz*) se v 1. a 4. pádě vyslovují na konci nezněle [kurs], [exkurs], [puls], [impuls], ale v ostatních pádech a odvozených slovech se znělým [z]: [kurzu], [pulzovat]
- příponu *-ismus/-izmus* vyslovujeme vždy se [z], např.: *romantismus/romantizmus* [romantizmus], *organismus/organizmus* [organizmus]
- v předponách *dis-*; *dys-* vyslovujeme pouze neznělou souhlásku [s]: *diskriminace* [diskriminace], *dysfunkce* [dysfunkce]; ale ve slově *dyslexie* je možná obojí výslovnost [disleksije] i [dizleksije]

c) výslovnost [k], [g]

- ve slovech: *inkoust*, *plakát*, *akát* je za normativní považována dvojí výslovnost: [inkoust] i [in-goust], [plakát] i [plagát], [akát] i [agát]
- ve většině ostatních případů se vyslovuje [k], např.: *demokracie* [demokracije], *balkon* [balkon]

d) výslovnost [x]

- písmeno *x* se vyskytuje jen ve slovech přejatých, vyslovujeme ho jako souhláskové spojení [ks] nebo [gz]
- jako [ks] ho vyslovujeme na začátku slov: *xenofobie* [ksenofobije], v postavení mezi samohláskami: *praxe* [prakse] či na konci slov: *xerox* [kseroks]
- jako [gz] v předponě *ex-* před samohláskou: *exotický* [egzotický], *existence* [egzistence] nebo před *h-*: *exhalace* [egzhalace]

Výslovnost některých cizích vlastních jmen⁴³

- obvykle se snažíme zachovat původní výslovnost
- řada cizích vlastních jmen však přijala nejen počestěnou výslovnost, ale také písemnou podobu (zvl. zeměpisná jména): *Oslo*, *Oklahoma*, *Berlín*, *Londýn* apod.
- řada vlastních jmen, především významných světových osobností, je však všeobecně známá, a proto se snažíme dodržovat původní výslovnost: *Roland* [rolan], *Hugo* [igo], *Monet* [mone], ale bez [moneta], *Nietzsche* [níče], *Diesel* [dízl] i [dizel] – čteme tvrdě apod.

43 HONZÁKOVÁ, Marie, HONZÁK, František a ROMPORTL, Milan. *Čteme je správně?* Praha: Albatros, 1996.

KUČERA, Jiří a ZEMAN, Jiří. *Výslovnost a skloňování cizích osobních jmen v češtině. Anglická osobní jména.* Hradec Králové: Gaudeamus, 1998.

GRAFICKÁ STRÁNKA JAZYKA

- **písmo (grafika)** – grafické značky, soubor znaků k zaznamenání řeči
- **grafém, písmeno (litera)** – základní grafická jednotka, která slouží k zaznamenávání hlásek
- **abeceda** – ustálené pořadí grafických znaků
- **pravopis (ortografie)** – ustálené zásady užívání písemných znaků
 - český pravopis je **diakritický** – užívá znaků latinky + diakritická znaménka
 - český pravopis je **fonologický** – zaznamenává jen fonémy, tj. hlásky schopné rozlišit slova a tvary

Na co dát pozor ▾

- poučení o pravopisu najdeme v **Pravidlech českého pravopisu** (poslední úprava proběhla v roce 1993) nebo na stránkách **www.prirucka.ujc.cas.cz**
 - na zvládnutí pravopisné stránky českého jazyka je ve školské didaktice kladen obzvlášť velký důraz, proto i jedním z požadavků ke státní maturitní zkoušce je to, že: „žák ovládá pravidla českého pravopisu“
-
- na základě jednotlivých druhů pravopisných jevů rozeznáváme **pravopis lexikální, morfolo- gický a syntaktický**, tj. určitý způsob psaní je vlastností kořene slova, tvaru slova nebo vyplývá z větných vztahů

Pravopis lexikální

- týká se slova, jeho tvoření a jeho grafické stránky, tj. jak je slovo uvedeno ve slovníku či pravidlech

6. Psaní i/í, y/ý po tvrdých, měkkých a obojetných souhláskách

- **tvrdé souhlásky** – po souhláskách, které jsou označovány jako **tvrdé (h, ch, k, r, d, t, n)**, píšeme v českých slovech obvykle **y/ý**, např.: *nohy, chybovat, kytice, rybář, dým, noty, ceny*
 - pouze ve zvukomalebných slovech píšeme po tvrdých souhláskách **měkké i/í**, např.: *híhňat se, chichotat se, chichi, kikirikí* (ale i *kykyryký*)
- **měkké souhlásky** – po souhláskách, které jsou označovány jako **měkké (ž, š, č, ř, c, j, d', t', ň)**, píšeme v českých slovech měkké **i/í**, např.: *žízala, šikovný, kočička, kořist, cibule, jitrocel, dívat se, děti, nikdo*
 - po souhlásce **c** píšeme v několika málo slovech, která se skloňují podle vzoru *hrad*, tvrdé **-y**, např.: *tácy, kecy, hecy*

- **obojetné souhlásky** – po souhláskách označovaných jako **obojetné (b, f, l, m, p, s, v, z)**, píšeme v kořenech slov **if**, např.: *obilí, lepidlo, smích, písek, prosinec, víra, zima* – v tzv. **vyjmenovaných slovech** a ve slovech s nimi příbuzných píšeme **y/ý**

7. Vyjmenovaná slova

slova vyjmenovaná po „b“	slova příbuzná	na co dát pozor	
<p>být</p>	<p><i>bych, bys, by, bychom, byste, abych, abys, aby, abychom, abyste, kdybych, kdybys, kdyby, kdybychom, kdybyste, bytí, živobytí, bývat, dobyt, dobývat, dobyvatel, nedobytný, odbýt, odbývat, pobýt, pobývat, pozbýt, přebýt, přebývat, přebytek, přibýt, přibývat, ubýt, ubývat, úbytek, vybýt, vybývat, zbýt, zbývat, zbytek, zabývat se, starobytlý, ledabyle, bytelný, bytost</i></p>	<p>dobýt = zmocnit se bojem cizí země, hradu apod.; s úsilím něco vyndat, vykopat (<i>dobývat uhlí</i>) nabýt = získat něco; zvětšit objem, narůst odbýt = udělat něco povrchně nebo ledabyle (<i>odbytý domácí úkol</i>); odmítnout, odmrstit; vykonáním se něčeho zhostit (<i>odbyl si zkoušky</i>) pobýt = zůstat, držet se přebýt = zůstat navíc přibýt = zvětšit objem nebo množství; knižně přijít ubýt = přestat být součástí něčeho, snížit množství; <i>ubýt na váze</i> = zhubnout vybýt = zbýt, přebýt, zůstat zabývat se = věnovat se něčemu zbýt = zůstat</p>	<p>dobít = utlouct, ubít nabít = ublížit někomu; naplnit nábojem; doplnit energii (<i>nabít mobil</i>); velmi naplnit (<i>v sále bylo nabitó</i>) odbít = pomocí úderů oznámit čas; ve sportu odrazit rukama pobít = přibít na povrch (<i>pobít střechu plechem</i>); hromadně usmrtit přebít = předstihnout, překonat; porazit vyšší kartou přibít = přitlouct ubít = bitím usmrtit, zabít vybít = zbavit energie, vyčerpat; zbavit zbraň náboje; vyhubit, úplně pobít; vyřadit někoho ve hře vybijená zbít = nabít, natlouct sbít = stlouct dohromady</p>
<p>bydlet (bydlit)</p>	<p><i>bydliště, obydlí, obydlit, obydlený, zabydlit, zabydlený, vybydlený, bydlo</i></p>	<p>bydlo = živobytí (<i>Pálí ho dobré bydlo.</i>)</p>	<p>bidlo = tyč</p>
<p>obyvatel</p>	<p><i>obyvatelstvo, obývat, obydlí, obyvatelný, obývací</i></p>		
<p>byt</p>	<p><i>bytný, bytná, bytový, obytný, ubytovat, ubytování, ubytovna, ubytovací, bytelný</i></p>		<p>bit – trpné přičestí slovesa <i>bít (tlouct)</i>: <i>Chlapec je často bit.</i></p>
<p>příbytek</p>			

nábytek	<i>nábyteček, nábytkář, nábytkářský, nábytkový</i>		
dobytek	<i>dobytkářský, dobytče, dobytčí</i>		
obyčej⁴⁴	<i>obyčejný, obyčejně, neobyčejný, neobyčejně</i>		
bystrý	<i>bystrost, bystře, bystřít, zbystřit, bystrozraký, Bystrouška, bystřina⁴⁵, Bystřice</i>		hbitý = rychlý
bylina	<i>bylinka, bylinkářství, bylinkářka, bylinný, bylinkový, býlí, býložravý, býložravec, zlatobýl⁴⁶, černobýl⁴⁷</i>	býlí = léčivé byliny	bílí = 3. os. č. j. přít. času slovesa <i>bílit</i> (<i>malíř bílí stěnu</i>) bílí = tvar přídavného jména bílý v 1. pádě rodu mužského životného v mn. čísle (<i>bílí koně</i>) Bilina = název města a řeky v severních Čechách je to nabíledni = je to jasné, zřejmé
kobyła	<i>kobyłka, kobyli, Kobylnice, Kobylisy</i>		
býk	<i>býček, býčí, býkovec⁴⁸</i>		bizon
babyka⁴⁹	<i>babykový</i>		
Přibyslav, Bydžov, Bylany, Hrabyně, Zbyněk, Zbyšek, Zbyslav			

Na co dát pozor ▾

- **být** – slovesa odvozená od slova *být* mají v budoucím čase tvar **-bude**, např. *nabude, odbude, pobude* apod., příp. hovorově **-byde**, např.: *nabyde, odbyde, pobyste* – vždy je tam souhláska **-d-**
- **bít** = *tlouct* – slovesa odvozená od slovesa **bít** mají v budoucím čase tvar **-bije**, např.: *nabije, odbije, zbije* – vždy je tam souhláska **-j-**

44 **Obyčej** = zvyk.

45 **Bystřina** = prudký horský potok.

46 **Zlatobýl** = léčivá bylina se žlutými květy.

47 **Černobýl** = rostlina s drobnými žlutými květy.

48 **Býkovec** = bič spletený z řemínků.

49 **Babyka** = javor babyka, roste jako keř nebo stromek na okrajích lesů po celé Evropě.